

KRIK

KRIK

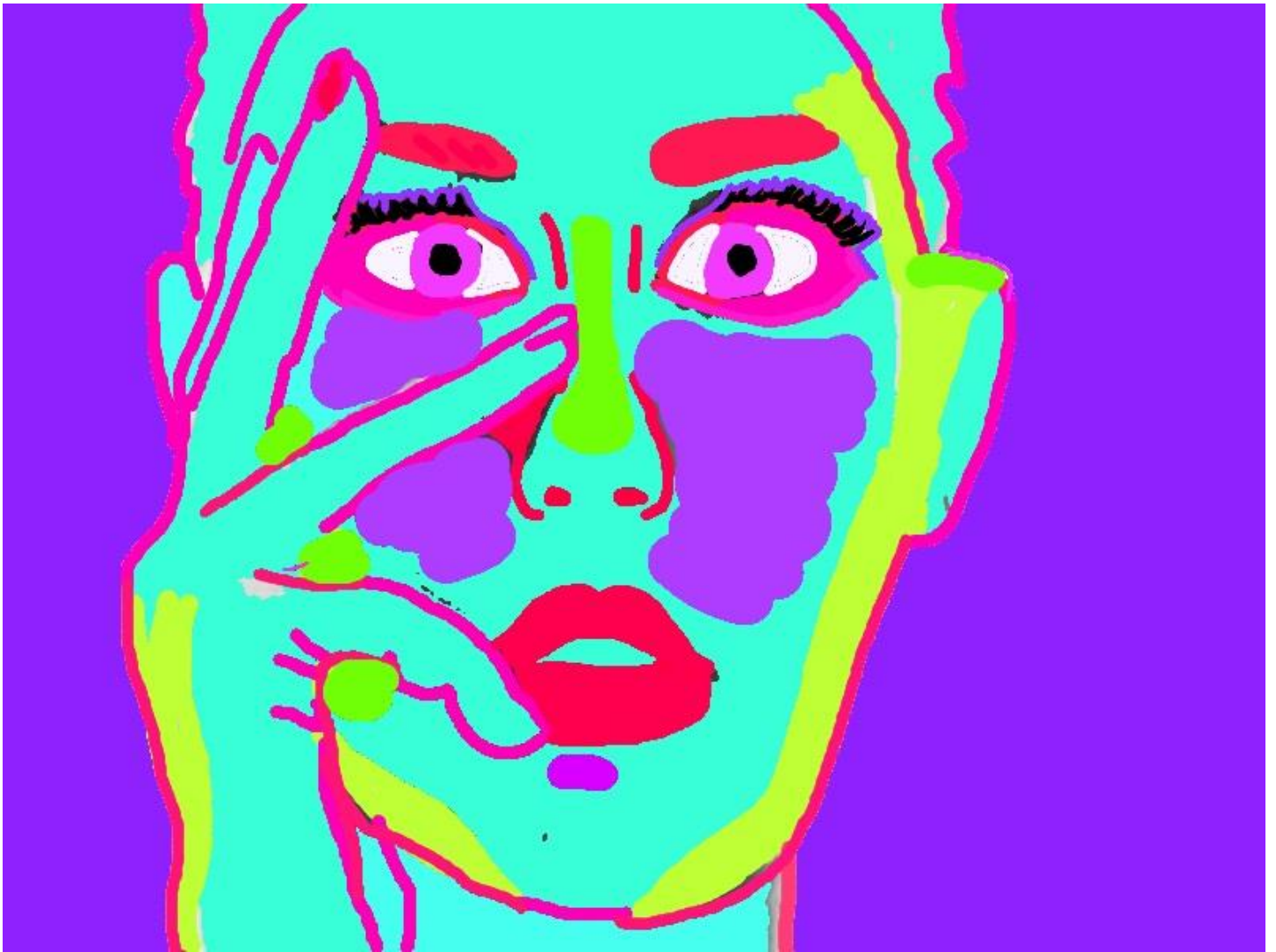
Glasilo Osnovne šole Franceta Prešerna v Kranju, šolsko leto 2013/2014

KOLOFON

Sodelovali so: vsi podpisani. Itak ☺

Mentorici: Dunja Jezeršek, Daša Lunder Črnilec (likovni izdelki)

Oblikovala: Marko Zupan, Dunja Jezeršek

Jou. Tale Krik je zdej nastou!

Spisal smo ga mau na silo, ker se ni nobenmu nič ljubilo☺ Jou!

Precej smo ga kar zrapal, preberte, od tuge boste krepal☺ Jou!

Tisti, ki hodite prav nesrečnih in zdolgočassenih ksihtov v šolo, ker se udeležujete samo zapovedanih predmetov in programa, boste med platnicami tokratnega Krika videli, da skriva tale Prešernova teta kup enih zanimivosti, ki vam lahko koticke ustnic končno navížajo malo bolj na sever☺ Informator vas že ob prihodu v šolo na hodniku preseneti s kakimi Jou-verzi, ponudi vam šopek slastnih redkvic s šolskega vrta za dobrodošlico, po pouku udarite partijo šaha ali pa sesujete sošolca pri namiznem hokeju ... Lahko delate salte po trampolinu in vandrate po bližnji in daljni okolici, če vas potegne v katerega izmed raznovrstnih projektov, in se naučite postavljati šotor, da boste imeli kje spati, ko vas bodo starši enkrat vljudno prosili, da se počasi odselite, ker ste stari že 42 let☺ V vrsti za kosilo lahko srečate celo filmsko igralko in jo prosite, če se vam podpiše na prtiček ...

Uf, dogaja, vam rečem, samo skidati se je treba kam☺ Vabljeni k branju in aktivnostim!

Dunja Jezeršek

ŠOLSKI RAP

**Šlo je za las,
ruknila sm klas.**

**Pršla sem dumu,
me je fotr razbu.**

**Šla sem drgam,
nekam daleč stran.**

**V gozdu medvedi name ne prežijo,
itak cele dneve v svojih jamah spijo.**

**No, vidte, vsaj biologijo mam 4,
zej mi pa, lepo prosm, dejte mir.**

**V gozdu do mene kuj pršla je dobra
vila
in seveda mi neki zatežila:**

**»Ej, tamala, kaj delaš tuki,
dej že zin kej, al pa vsaj zamuki!«**

**»Zbežala sem od doma, draga moja
vila,
a o tem zle raj ne bi govorila.«**

**»Ne ti men tralala,
nisem js po žup prplavala.«**

**»Oh, vidm, da ti branje misli res ne
gre od rok,
ka pa, če bi midve šle raj na en
sok?«**

Alja, 6. c

DOBER DAN!

**Dober dan, dober dan,
prhajam iz mesta Kranj,
kjer Prešeren mel je res kul rime,
mene se pa prou nič ne prime.
Jea!**

**Po en stran bil je res dober dan,
ker Prevc je pokazu,
da ves trud ni zaman!
Pa spet sm poslušu Prešernove rime,
nato pa ugotovu,
da se tud mene kej prime!**

**Dober dan, dober dan,
pisu sm skor cel dan,
pa upam, da ne zaman,
ker repat še tko zlo dobr ne znam.
Potrudu sm se po svojih močeh
in moram priznat, da mi je ta pesem
všeč.**

**Pa pršla je že noč,
fotr se dere na vso moč:
»Mulc, pejt spat!«
In rečem vam lohk sam še
lahko noč, lahko noč!
Matej, 6. c**

NEJC ŠKRLEP

Odkar smo izgubili varnostnika, nam na šolo pošiljajo informatorje. Trenutno imamo Nejca Škrlepa, ki je bil pred pustnim rajanjem samo človek, ki se je ukvarjal s preganjanjem otrok. Na pustnem žuru pa nam je pokazal svojo drugo plat. Rapanje.

Pri koliko letih si začel rapati?

Pri 15-ih.

Kdo te je navdušil za to?

Že kot majhen sem rad sestavljal razne pesmice. Kasneje sem poslušal raperje iz Slovenije in Amerike. Na začetku prvega letnika srednje šole je prijatelj predlagal, da bi še mi pisali besedila in snemali. Kmalu sem pričel izdelovati tudi bite (glasbene podlage).

Raje rapaš sam ali v paru?

To je čisto odvisno od pesmi; če imam v pesmi veliko povedati, jo izvajam sam, pri nekaterih pa rad rapam z gosti, ki dostikrat postavijo piko na i in poskrbijo, da komad ni monoton.

Raje učiš nekoga rapati ali raje kuhaš?

Oboje je po svoje zabavno in včasih tudi naporno, rad pa počnem oboje.

Imaš vzornike?

Imam veliko vzornikov, raperjev iz drugih držav, prav posebej ne bi izpostavljaj nikogar. Vzorniki so tudi nekateri športniki in druge osebe, ki so zaznamovale moje odraščanje.

Koliko časa traja snemanje videospota?

Čisto odvisno od rapa. Lahko ga snemamo 1 uro, 1 mesec, pa tudi eno leto, kot je na primer spot »Z ulc Krana«, ki smo ga snemali čez celo leto.

Bi rekel, da si slaven?

Ne. Sploh pa je to težko reči za majhno Slovenijo, kjer je slavnih bolj malo ljudi. Veliko jih je »slavnih« v narekovajih.

Kaj je bilo drugače, preden si postal informator?

Predvsem je bilo manj »šundra« :). Imel pa sem tudi drugačen delavnik in sem lahko dlje spal. Mi je pa delati tu v veliko veselje.

Koliko časa na dan posvečaš rapanju?

Odvisno. Kakšen dan nič, kakšen dan pa je cel namenjen rapanju (če se recimo dela kakšen izdelek).

Koliko CD-jev in videospotov si že posnel?

CD-ja kot čisto pravega albuma še nobenega, sem pa letos naredil mixtape z naslovom »Dnevi upanja«, ki je kar na dveh CD-jih. Na njiju so komadi, ki niso prišli v ožji izbor za album. Smo pa leta 2005 s skupino TLMP izdali demo album, leta 2009 skupaj z ostalimi raperji »Kranjski mixtape«, ki je odmeval po celi Sloveniji, omenil bi še kompilacijo »5 Minutes of Game«.

Videospotov pa kar že nekaj. Leta 2010 za komad »Kranska scena«, ki je predstavljal Slovenijo na Balkan Zoo mixtapeu, nato pa so si lansko leto spoti sledili kar po tekočem traku: Za Triglav, Veš da vem, Z ulc Krana (Part II), Boom in Nikol. Ne bom pa se ustavil tukaj.

Kateri tvoj rap ti je najbolj všeč?

Najbolj so mi všeč komadi, ki bodo na albumu. Od tistih, ki pa so že zunaj, pa komada »Nikol« in »Z ulc Krana«.

Je plačilo zadostno? Bi želel več/manj?

Pravzaprav več vlagamo, kakor dobimo. Ampak mislim in upam, da se bo čez nekaj časa, vsaj ko bom izdal CD, obrnilo.

Ali starši podpirajo tvojo odločitev?

Podpirali so me, samo veliko bolj smo se »podpirali« s prijatelji. So bili pa starši tudi na par nastopih.

Jim je bilo všeč?

Ja, so me kar pohvalili :).

Kaj bi bil tvoj sanjski poklic?

Kaj v zvezi s glasbo, z rapom in/ali s športom. Mogoče tudi v povezavi z novinarstvom, organizacijo. Nekaj, da bi se vse skupaj prepletalo. Bil bi tudi voditelj kakšne oddaje ali pa bi imel studio. V manjši obliki ga sicer že imam doma.

Ali vadiš rimanje?

Ravno rimanja ne, vadim pa kdaj v avtu - ko si zavrtim kakšen bit, grem malo skozi besedila. Ko sem bil še mlajši, smo se s prijatelji zbrali v krogu in fristajlali (kot v filmu). Drugače pa vadim večinoma pred koncerti.

Se pravi, da znaš fristajlati?

Ja, znam, sedaj že kakšno leto nisem vadil in bi se mi mogoče kaj zataknilo, če bi pa, kot nekateri, vadil vsak mesec, bi mi šlo zelo dobro. Pomembna stvar pri tem je improvizacija. Ne smeš se zaustaviti, tudi če kdaj ne najdeš smiselne rime v isti sekundi, in zadevo uspešno spelješ naprej

Imate redne vaje ali se za vaje zmenite pred nastopom?

Rednih vaj trenutno nimamo. Se pa začnejo pred kakšnimi koncerti, da izpopolnimo, kar je treba, in da se uskladimo z drugimi raperji, predvsem glede back vokalov.

Koliko časa že rapaš?

12 let.

Si imel na pustnem rajanju kaj treme?

Ne, treme ni bilo, sem nastopal že pred večtisočglavo množico. So bili pa slabši občutki zaradi slabega ozvočenja oz. samega prostora, ker je vse odmevalo in se ni vsega razumelo, tako kot bi se moralo.

Ali je kakšen tvoj videospot že prišel na ekrane?

Seveda. »Veš da vem« in »Z ulc Krana« sta se vrtela tudi na MTV-ju.

Koliko ljudi je za enim snemanjem videospota? Za eno posneto ploščo?

Za CD-jem stoji predvsem sam izvajalec, potem snemalec, gostje (raperji, pevci) in seveda producent. Tako da vse skupaj okoli 10–20 ljudi. (Svoj album bom sicer posnel sam doma.)

Z videospoti je podobno. Lahko ga posname ena oseba, če je manjša stvar, če pa je malo bolj obsežna, pa rabiš kar precej ljudi, od katerih vsak poskrbi, da stvari potekajo nemoteno in kakovostno.

Anja M., Miha, 8. c

NIKOL

*Nikol nism meu tok keša, da bi se preseravu,
ker use sm dalje vlagu plus zravn vedno sm šparu.*

*Sam nism našparu, da se ne bi šparu u Šparu,
vedno sm pršparu, da se kul mal – kle se nism šparu.*

*Ni use u dnaru, neki malga zmer si najdu,
ful je tut u znanju in usemu, kar sm si do zdej ustvaru.*

*Ter u tem kak sm se znajdu, ko je blo res treba
in da sm zravn počeu, kar mi je sedl delat.*

*Zato kar lah, si uzamem vlečem od države,
tok sm ji že dau, nej da ona še kj zame kdaj.*

*In mi je dala, naprej sm lažje šou,
plus cepal se je prek študenta, mi blo ni žou nikol.*

*In sm lah šou naokol, sm šou navzdol in gor,
navzgor modro nebo, ob treh punoč, si nor...*

iBAND

PEVCI: Tjaša, Anja Š., Teja, Lara, Urša, Ana, Maša, Nina, Adelina

INŠTRUMENTALISTI: Samo, Bor, Irenej, Anja M., Teja

ZAČETEK

Začetek iBanda je bil spontan. Lahko bi rekli, da se je začelo v letu 2012, ko je bila na naši šoli novoletna zabava, na kateri se je moral predstaviti vsak razred. Naš razred se je tisto leto odločil, da popestri petje s spremljavo banda. Tako smo se na novoletnem rajanju predstavili kot band in tudi zasluženoma zmagali. Mislili smo, da bo našega druženja med glavnimi odmori v učilnici glasbe konec, vendar smo se pošteno motili.

Čez kakšen mesec je v naš razred, takrat 7. c, vstopil učitelj Marko Kern, ki je postal naš mentor. Povedal je, da se bliža državno FLL-tekmovanje na naši šoli in da potrebujejo nekaj sprostivnega programa pred tekmovanjem. Ker so takrat začele v modo prihajati tablice in jo je tudi naš učitelj dobro poznal, nam je predlagal, da bi na že tako tehnološkem tekmovanju zaigrali na tehnološki način. In res nam je uspelo v aplikaciji garage band zvaditi našo prvo pesem F-SONG, ki jo radi prepevamo še danes. Da pa smo postali prepoznavni po večjem delu Slovenije je bil kriv naš naslednji nastop v Kranjski Gori, kjer je potekal seminar o prihodnosti pouka (da bi namesto zvezkov in učbenikov uporabljali tablice). Mi smo predstavili pouk glasbe in jim zaigrali dve pesmi. Kasneje so nas (oz. kam smo se povabili tudi kar sami) vabili na razne nastope. Do sedaj smo s tablicami nastopali sedemkrat.

KAKO IZGLEDAJO VAJE

Sedaj že kar dobro, na začetku pa ni kazalo tako. Zakaj? Ker na vaje nismo prihajali točno, ko pa so se začele, nismo bili resni, saj jih je bilo pol na mobitelu («kao» so gledali besedilo), pol jih je pa na tablice igralo, kakor da bi jih videli prvič v življenju. Besedila smo nato dobili na listih, mobitele pa moramo pri vsaki vaji dati na eno mesto, kjer mirno počakajo do konca vaje. Stojimo po navadi v zborčku in resna vaja se začne s kratkim upevanjem, nova besedila nato najprej preigramo ob spremljavi klavirja, nato pa se skušamo čim prej naučiti spremljavo na tablicah. S tem običajno nimamo težav, saj je (vsaj po mojem mnenju) na tablice igrati lažje kot na pravi inštrument.

Ko dobro natreniramo igranje na tablice, se pridružimo zboru in skupaj vadimo, dokler nam ne gre tekoče. Vaje niso nič grozljivega. Prav dobro se imamo. Veliko se zabavamo, včasih pa mora vmes priti tudi kakšna resnejša beseda, saj nas hitro zanese.

FLL-TEKMOVANJE, 2. 2. 2013

Bila je sobota, vendar ne navadna. Vstati sem morala bolj zgodaj kot prejšnje sobote, saj smo imeli tisti dan nastop z iBandom. Zaradi ozvočenja in vseh električnih priprav smo morali na vajo priti že okoli 8 h zjutraj. Na vajah smo kot vedno peli bolj tiho in to nam je dal vedeti tudi računalniški tehnik. Vendar se je na koncu vse dobro izšlo, nastop se je izteklo odlično in tudi sami smo bili zadovoljni.

KRANJSKA GORA, 16. 5. 2013

Tega dne smo se po pouku z malim avtobusom odpravili v Kranjsko Goro. V avtobusu smo ves čas prepevali različne pesmi, tako da sta nas imela učiteljica Marjana Sitar in voznik že rahlo dosti, vendar nam tega nista povedala. Ko smo prispeli, je deževalo. Sprejel nas je naš mentor in nas odpeljal v dokaj majhno sobo z veliko stoli in majhnim odrom. Tam smo naredili tonsko vajo, se zmenili, kje bomo stali ...

Na oder so postopoma začeli prihajati učitelji in zagovarjali pouk s tablicami. Kmalu je prišel na vrsto tudi g. Marko in začel predstavljati glasbeni pouk. Na koncu smo skupaj z njim zaigrali na tablice in vsi prisotni in prisebni so bili nadvse zadovoljni. Po nastopu je bila še mala predstavitev, na kateri si lahko preskusil razne elektronske stvari, a mi smo kmalu zatem z avtobusom odropotali proti šoli.

FESTIVAL TALENTOV V ČRENŠOVCIH, 19. 6. 2013

Bil je grozno vroč junijski dan. Z velikim avtobusom smo se skupaj z puncami s Kokrice odpeljali v Črenšovce, kjer je potekal festival talentov, na katerem se je lahko predstavil vsak talentiran osnovnošolski otrok. Mi smo se seveda predstavili kot iBand in po nastopu v vroči telovadnici z veliko klopami nas je takoj poiskala novinarka radia Pomurski val in nam postavila nekaj vprašanj.

KNJIŽNI SEJEM V LJUBLJANI, 20. in 21. 11. 2013

V sredo in četrtek smo se odpravili v Cankarjev dom na knjižni sejem, kjer smo predstavili naš band. Med potjo v Ljubljano smo z učiteljem Markom prepevali znane pesmi in se smejali. Ko smo prispeli, smo kot vedno najprej opravili tonsko vajo, kasneje pa smo imeli tudi nekaj časa, da smo si ogledali sejem. Ko je nastopil čas za nastop, smo šli na oder, odpeli in odigrali pesmi in na koncu od mame nekega našega iBandovca dobili prvi zaslužek – seveda smo ga morali zapraviti v Meku. Ker zaslužek vendarle ni bil tako velik, smo malo primaknili tudi sami.

V četrtek je bilo nato še veliko več poslušalcev kot prvi dan – super občutek!

NASTOP PREMIERKI BRATUŠKOVI, 22. 11. 2013

V petek smo imeli ob sedmih zvečer naročen nastop na naši šoli, in sicer v večnamenski dvorani, kamor naj bi prišla premierka Bratušek s pleskarji, ki so v enem samem dnevu prepleskali porodnišnico. Premierka je res prišla, videla sem jo na lastne oči, a zaradi njene zamude smo morali čakati na nastop kar 45 min. In čemu? Da je potem takoj, ko se je podprla s pripravljeno hrano, odšla! Tako smo nastopali samo pred pleskarji, ki so samo še čakali, da gredo po napornem dnevu domov. Takrat smo prvič nastopali brez učitelja, ker je šel na koncert v Cankarjev dom. Ki ga je pa polovico zamudil, ker je z nami dolgo (zaman) čakal premierko. Potem je obupal in spokal.

INFODROM, 20. 12. 2013

Po odličnem nastopu na knjižnem sejmu so nas našli tudi infodromovci in se seveda tudi pozanimali o tem, kdaj bi nas lahko prišli posnet oz. naše vaje. Prišli so malo pred novim letom. Snemanje je izgledalo tako, da smo najprej dvakrat zaigrali eno pesem, potem pa še nešteto tisto, ki nam je bila najbolj pri srcu. Snemanja smo se kmalu naveličali, prav nič pa tudi ni prijetno, ko te novinar intervjuva in ti postavlja vprašanja, ki jih slišiš prvič, odgovoriti pa moraš čim lepše in čim bolj tekoče. Moraš se truditi, da ne rečeš kakšne neumestne in povrhu vsega te še velikanska kamera snema v glavo –

med odgovarjanjem se tako sprašuješ, če je frizura lepa, če se vidi pravkar rojeni mozolj ...

POČUTJE NA ODRU, MED NASTOPOM ...

Ko pride tisti čas za nastop, vsem razbija srce, dokler ne odigramo prve pesmi. Ko se odpravljáš na oder, se ti zdi, kot da vsi spremljajo tvoje gibe, trudiš se, da ne bi naredil napake, zdi pa se ti, da jih delaš kar naprej. Prednost banda je, da nas poje več in te je tako manj strah.

BESEDE, KI JIH JE SLIŠATI PO NASTOPU

»A se je ful slišal, k smo zafušal?« »Yolo!«
»O, kok smo zasral!« »A lah ne govoriš pred mikrofonom neumestnih!«
»Mene je sram!« »Kolk hudo je od 1 do 5?«
»Js grem na WC!« »A lahk čim prej gremo?!«
»OMG!« »A so mogl vsi mene gledat?«

Anja M., 8. c

*Anže je zaljubljen kakor raketa,
punci njegovi ime je Smrketa.
Ne mine minuta brez misli nanjo,
revež na smrt zacopan je vanjo.*

*Ura tiktaka, čas je za spanje,
počas ga zmanjkuje, pogreza se v sanje.
V te sanje Smrketa se tiho prikrade,
postale so sladke kot kozarc marmelade.*

*Spoliranga porša prpele pred kino,
s seboj ma Smrketo spedenano, fino.
Kupi ji karto, sladoleda tri banjce
in za posladek se čokobanance.*

*Upa, da nocoj lahko jo bo cmoknu,
kje bolj na samem, ne glih ob oknu.
Mogoče prijel jo za pas, za koleno,
seveda zlo nežno, da ne bo je bolelo.*

*Anže se zbudi, zadihan usede,
ne ve, kje ma glavo sredi te zmede.
Ni porša, ni kina in Smrkete ni cmoknu,
nesrečnik dojel je na pojstli ob oknu.*

Martin, 7. c

MODERNA RDEČA KAPICA

Nekoč je v majhni vasici živel deklica. Vedno je nosila rdečo kapico, zato so jo klicali Rdeča kapica. To sem bila jaz.

Nekega dne sem se odpravila k babici. Odnesele sem ji pecivo in nekaj piškotov. Na poti sem srečala volka. Bil je oblečen v rožnato krilce, fluorescenčno rumene pajkice in črne nogavice. V roki je držal majhno zlato torbico, medtem pa potihom mrmral Labodje jezero. Nič kaj prijetno na pogled. Nisem ga mogla več gledati in poslušati, zato sem mu rekla: »OMG, sej se počutim k u srednjemu veku! Halo, kašn pa si, črni štumfi pa fluorescenčno rumene pajkice. Kje ti je kle logika! Ti pa res nimaš okusa za modo,« sem se mu smejala.

»Kvaj s tabo! To je najnovejši model predlanske zime. Mislim, haloo! Pa čist tko bajdvej, js mam odličen smisel za modo!« mi je važno odvrnil. Začela sem se na ves glas smejati: »Hahaha, ta je pa dobra! Prid z mano u čist nov kozmetični salon, k ti nujno potrebuješ preobrazbo. Boš vidu, da ti bo všeč. Ej, totalno hudo je!«

Čudno me je pogledal, ker se mu tudi sanjalo ni, o čem govorim. »Ah, fantje, kdo bi jih razumel,« sem si mislila.

Ko sva prišla sem mu predstavila svoje prijatelje. Najprej so mu na obraz dali masko iz alg. Izgledal je kot pošast! Nekaj časa jo je imel na obrazu, medtem pa je bral revijo. Nato so mu depilirali

noge. Uf, imeli so veliko dela z vso tisto gmajno. Potem so mu uredili še kremplje. Pobarvali so jih z roza barvo, da bi se vsaj ujemali z njegovim krilcem. Nato je odšel še v blatno kopel.

Ja, kaj naj rečem. Tip nima blage veze. Že na prvi pogled se mu vidi, da je prvič v takem spa salonu. Namesto da bi si slekel plašč, ga zložil in pospravil v omaro, je z zaletom skočil v bazen in vse naokoli umazal z blatom. Vsi smo nenadoma obstali in buljili vanj. On pa se ni zmenil za nas in je rekel: »Ej, Kapca, morm priznat da je tole še kr fajn!«

Stopila sem bliže in ga jezno pogledala. »Ja, kva je, saj si rekla, da naj grem v blatno kopel,« je rekel začudeno. »Ja, ampak ne tko, da v bazen skočiš na bombico! Takoj ven!« sem jezno zavpila. »Ja, mami,« se je še vedno smejal volk.

Ko se je umil, sva odšla. Na poti domov sva molčala, ko je kar naenkrat pripomnil: »Ej, Kapca, a neb ti mogla jiti k babici?« »O, saj res! Prid, boš šel z mano,« sem se mu nasmehnila.

Na poti k babici sva se z volkom celo pot pogovarjala in smejala. Ko sva prišla v hišo, je babica igrala playstation in poslušala glasbo. Volk jo je gledal in se valjal po tleh od smeha. »A nimam kul babice,« sem mu rekla.

»Hahaha, res je!« se volk kar ni nehal režati.

»Živjo, babica! Vidim, da ti je že mnogo boljše,« sem jo pozdravila. Volk si je ogledoval njeno dnevno sobo. Bila je polna igrice za playstation. Nenadoma pa vzkliknil: »Kera legenda! Kva dugaja!« »Rdeča kapica? Od kdaj imaš pa tako kosmate roke?« se je čudila babica. »Ja, glej ga, zlomka, roke so mi pa pozabili depilirati,« se je smejal volk. Babica se je začudila. Ugasnila je igrico in se obrnila. Ko je zagledala volka, je začela kričati: »Na pomoč! Modni alarm! V moji hiši je volk, oblečen v fluorescentno rumene pajkice in roza krilce!«

Hahaha, to je šele izgledalo smešno. Mislila sva, da je kričala, ker se ga je prestrašila, v resnici pa se je prestrašila

BUDILKA

*Budilka je podnevi krasna stvar,
ko zjutraj zazvoni, pa se stvar
v zver, zver spremeni.*

*Ta zver me dan za dnem
budi,
mi teži in kriči.*

*Pa se zgodi, da se enkrat
ne oglasi, oglasi,
pa zato, OMG, v šolo me ni.*

*Potem še večji šit se naredi,
ker učiteljica v šoli ful name
kriči, kriči,
saj izgovorov ni,
če budilka me ne zbudi.*

*Najbolj kul pa se mi zdi,
ko me zver ne zbudi,
saj v šolo treba ni.*

*Jeeee, jeeee, jeeeeeeeeeeee,
treba ni!*

Žana, Ana, 6. c

pajkic in roza krilca. Tega dneva ne bova nikoli pozabila.

No, na koncu je babica le ugasnila igrice ter skuhala kosilo, kot se za babico spodobi.

**Maša,
6. c**

NA ROBU KRANA

*Na robu Krana
je ena vas.
Stržev vpije v en glas.*

*Tu je moja hiša,
nimamo prov velkega dvoriša,
ima pa moja hiša
kar 4 straniša.*

*V vsakem štuku
so okna na vse smeri,
ker firbčni smo vsi.*

*Na robu Krana
je ena vas.
Stržev vpije v en glas.*

*Nimamo pločnika
pa cerkve tud ne,
zato v mest pohitmo le.*

*Na robu Krana
je ena vas.
Stržev vpije v en glas.*

Daša, 6. c

VANESA V PANIKI

Vanesa Oštir Jarič je učenka 9. c razreda na naši šoli. Pred kratkim so se ji odprla vrata v svet Hollywooda(no, skoraj), saj je dobila igralsko vlogo v filmu Panika.

Vanesa, ali nam lahko najprej na kratko predstaviš zgodbo filma, v katerem igraš?

Zgodba govori o štiridesetletni Veri. Je mati in žena, zaposlena pa je kot medicinska sestra v bolnici. Pripeti se ji veliko »paničnih« dogodkov. V službi skoraj usmrti bolnika zaradi nezbranosti, v tem času ji umre tudi mati, poleg tega pa se še odloči, da se bo ločila od svojega moža Rudija. Vmes ima tudi nekakšno skrito ljubezensko afero z družinskim prijateljem Mitjo – kasneje ju pri tem zaloti njegova žena. Konča se tako, da Vera svojemu odvetniku iz skodelice kave prerokuje o ljubezni.

Kako si izvedela za avdicijo, kako je potekala in kako to, da si bila izbrana?

Za to avdicijo so izvedeli moji starši, potekala pa je v Ljubljani, v stavbi RTV-ja. Na avdicijo smo hodile posamezno. Na mail sem dobila neko besedilo, odlomek iz filma, ki sem se ga morala naučiti in ga na avdiciji povedati. Ta dialog (odlomek) sem govorila z režiserko filma. Vprašala me je tudi, če se lahko zjokam (verjetno zato, da bi videli, kako lahko izražam čustva), vendar mi ni uspelo. Čez nekaj časa so me poklicali še na eno avdicijo, ker naj bi bila sprejeta v ožji krog. Tam sem 'igrala' z glavno igralko Janjo Majzelj, posneli pa so naju s kamero. Tako sem bila sprejeta izmed 80 punc na avdiciji!

Kateri znani slovenski igralci imajo tudi svojo vlogo v filmu?

To so Janja Majzelj (Vera), Gregor Zorc (Rudi), Pia Zemljič (Jasna), Vladimir Vlaškalič (Mitja), Jernej Šugman (odvetnik), Barbara Cerar, Milena Zupančič in ostali. Barbara Zemljič pa je režiserka.

Kakšna je tvoja vloga v filmu?

Igram Verino hčerko Marinko. V filmu se vidi, da gre skozi več faz najstništva (npr. otročja, uporniška – darkerica, dama ...). Za šolo se ne zanima kaj preveč, imela je 2 popravca. Ima kar pester odnos z mamo Vero in je do nje zelo hladna. Proti koncu se vendarle zbližata z mamo, govori ji že tudi o ljubezni ...

Kako so potekale priprave na snemanje?

Velikokrat smo z igralci vadili posebej težke in dolge scene, čim večkrat. Imela sem tudi vaje za boljšo razumljivost govora (šumniki, sičniki). Za boljše spoznavanje smo gledali tudi drug drugemu v oči, kar je najtežje, sploh če te osebe ne poznaš.

Kako je potekal snemalni dan?

Potekal je različno dolgo. Najdaljši snemalni dnevi so bili takrat, kadar smo snemali od petih popoldne do petih zjutraj. Najprej sem morala na RTV, kjer so me naličili, mi uredili frizuro ter me oblekli. Potem smo se odpravili na kraj snemanja in začeli snemati. Nekdo je pritisnil na klapo in takrat je kamera stekla, igralci pa smo odigrali svoj kader. To smo morali ponoviti večkrat, včasih je bilo prav naporno. Zmeraj pa smo imeli

kakšne sendviče oz. malico, da smo lahko kaj prigriznili, ko smo bili vsaj malo prosti. Po koncu snemanja so me 'napokali' na avtobus, v taksi, včasih pa sem imela srečo in me je prišla iskat mami, ha ha.

So se ti v spomin vtisnili kakšni zanimivi ali nenavadni dogodki s snemanja?

Vsak, ki je nov pri takšnem projektu, je deležen njihovega 'krsta'. Zadnji snemalni dan, ko naj bi bila scena že posneta, le da jaz tega nisem vedela, so prizor namerno ponovili. Ko sem torej igrala med snemanjem, so me polili z vročim čajem! Bila sem neprijetno presenečena, ostali pa so se krohotali. To mi je nekako še najbolj ostalo v spominu. Zapomnila pa si bom celotno snemanje in dogodke, saj je bilo super.

Ali je bil to tvoj prvi snemalni projekt ali si imela že prej kakšne izkušnje?

To je bil zame prvi tak projekt, popolnoma nekaj novega.

In kakšen je bil občutek, ko si se prvič srečala s takim delom in pred kamero? Ti je bilo nelagodno?

Ja, bilo mi je zelo nelagodno. Okoli mene je bilo polno ljudi, veliko znanih igralcev, verjetno bi bilo vsakomur malo nerodno.

Kakšni so bili odnosi z drugimi igralci in ali so v filmu nastopali tudi tvoji vrstniki?

Najbolj sem se povezala z Janjo Majzelj, z njo sem preživela največ časa (sploh

na vajah in snemanju). V stikih ostajava še sedaj, po koncu snemanja. Vsi igralci in ostali so v realnem življenju, hočem reči, ne samo v filmu, zelo prijetni in prijazni. Od njih sem dobivala zelo dobra navodila, ki sem jih lahko uporabila na snemanju, in bilo mi je veliko lažje. Tudi moji vrstniki so nastopali. Najprej nekateri kot statisti pred šolo, imela pa sem tudi prizor z neko punco moje starosti.

Koliko časa je trajalo snemanje in kdaj si si prvič ogledala film – kako si se ob tem počutila?

Snemanje je trajalo okoli 30 dni, jaz sem imela od teh približno 15 delovnih. Snemali smo med poletjem, lahko bi rekli, da sem imela delovne počitnice, še morja nisem videla. Prvič sem si film ogledala v Portorožu na filmskem festivalu. Sprva sem bila malo živčna, vendar sem se zaradi vseh pozitivnih pohval igralcev in tudi igralcev, ki niso igrali v tem filmu (npr. Tadeja Toša), nato umirila in mislim, da sem svojo vlogo odigrala dobro.

Po koncu snemanja te je verjetno čakalo veliko obveznosti. Kako je bilo na premieri filma?

Premiera je bila v Ljubljani v kinu Komuna. Bila je polna dvorana ljudi, kar se mi je zdelo čudovito. Po koncu filma smo se vsi predstavili in povedali nekaj besed. Da, imela sem nekaj obveznosti. To so bili intervjuji po premieri, nato še na radiu itd.

Te igrilstvo veseli, bi se s tem ukvarjala še naprej?

Ta izkušnja je bila čudovita. Nikoli si ne bi mislila, da me bo kdaj doletelo kaj takega! Da bom igrala v filmu?! Tega ne bom nikoli pozabila, igrilstvo je super in z veseljem bi se s tem ukvarjala še naprej.

Spraševala: Zarja, 9. c

BIOLOŠKI KROŽEK

Učenci šestih razredov radi vsak četrtek obiskujejo biološki krožek, pri katerem se ukvarjajo z majhnimi živalmi. Nekega šolskega dne so učiteljici pripravili majhno presenečenje.

Dan se je začel precej normalno. Tako je bilo videti na začetku. Učiteljica je prišla v razred in učenci so pripravljali stvari. Zelo dolgočasno pravzaprav! Armin seveda ni imel drugega dela kot to, da je vsakemu posebej kisal možgane in pametoval, kaj je prav in kaj ne. Učiteljica je imela polno glavo vsega, zato jih je prosila, naj bodo pridni in brez neumnosti počakajo, da pride nazaj. Lotili so se dela. Ana in Daša sta odšli v kuhinjo po hrano za ščurke in polže, Tajda in Katarina pa sta očistili kletko paličnjakov. Kar naenkrat je Ana dobila noro idejo. Pomislila je na učiteljico, kako je potrta. Vsem je predlagala, da bi jo presenetili z darilom. Jure, Armin, Nejc in Ana so počakali v razredu, Katarina, Tajda in Daša, pa so odšle v trgovino z živalmi. Uboga Ana, saj se mi kar smili,

ker je morala eno uro tičati v razredu s tistimi prismojenimi fanti.

Preden pa so punce odšle v trgovino, je Armin prišel do Tajde in ji rekel: »A grem lahko jaz v trgovino? Prosim! Ne bom zdržal v tem razredu.« Tajda je vzdihnila in rekla: »Armin, mislim, da ti ne bo hudega. Imaš delo, 'majhne crkljivčke' in družbo.« »In kaj od tega so oni?« je jamral.

Ko so punce odšle, so se Ana in fantje lotili dela. Jure je v roke prijel metlo in s težkim srcem začel pometati. Šel je mimo Armina in začel prepevati: »O, kako hudo je, o, kako hudo je, ko ostaneš sam.« »A me ti zafrkavaš?!« se je jezil Armin. Mimo Jureta je prišla Ana in se začela smejati: »Haha, Jure pa danes zgleda kot pridna punčka v predpasniku in z metlo v rokah.« »Čakaj, da bruhnem,« se je režal Armin.

Ana pravi, da je na biološkem krožku najboljše, ko fantje pometajo in kadar jih deguji ugriznejo v prste.

Nejc je prišel do kletke ščurkov, jo odprl in jih nekaj spustil na tla. Ko se je Ana obrnila in zagledala razred, poln ščurkov, je začela kričati: »Aaaa, kaj je narobe s tabo?! Zakaj si jih izpustil iz kletke? O ne, poglej, eden ti leze po vratu!« V razredu se je vse bolj širil kaos. Zaradi poskakovanja se je prevrnila še kletka s polži in kmalu še kletka z dvema degujema. Nenadoma se je Nejc obrnil in po pomoti pohodil ščurka. »Pohodil si ščurka! Pohodil si ščurka!« je kričala Ana. »Misiš, da je opazil, da sem ga jaz? O, poglej, noge mu še vedno trepetajo,« se je smejal Nejc.

»Ti, ti, ti si ubil ščurka! Ti zlohotni, zločinski, morilski kriminallec!« se je jezila Ana.

»Ti kričeča, cvileča morilka mojih ušes, utihni že!« je kričal Nejc. »Tako mi greš na živce s tem kričanjem, da se bom zaradi tebe preselil na južno-vzhodno-severno-zahodno Afriko in potem bom ubil sebe in pridem nazaj ubit še tebe,« je govoril.

»Prav, zanimiv načrt, zdaj pa počistimo učilnico« je rekla Ana.

Dolgo časa so porabili, da so vse ščurke spravili nazaj v kletko. Ko so končno pospravili razred, so si malo odpočili in kmalu so punce prišle nazaj z darilom za učiteljico. Prinesle so čisto majhno zlato ribico. »Joj, kako je drobna,« je rekla Ana. »Ja, res je. No, kako je šlo? So ti fantje povzročali veliko težav?« je vprašala Daša. »Aaaam, razen tega, da smo ubili dva ščurka, enega velikega polža in skoraj še deguja, ne. In Nejc je največji morilec živali na svetu,« je hitela poročati Ana. »Uf, eni majo pa veliik cajta,« je rekla Daša. »Zdej pa je dosti tega matranja,« je še zadnjič rekel Armin. Obrnil se je in s komolcem prevrnil akvarij, v katerem je bila zlata ribica. Takrat niso mogli storiti ničesar več, lahko so se samo še jezili na Armina.

Nenadoma so zaslišali korake, ki so se počasi približevali razredu. O ne, bila je učiteljica. Hoteli so ji pripraviti lepo presenečenje, ampak to presenečenje se je zdaj spremenilo v nočno moro. Ko je učiteljica prišla v razred, se je po razredu razlila smrtna tišina. Kmalu pa je Ana rekla: »Učiteljica, res mi je žal. Bila je moja ideja, da

vam pripravimo presenečenje, ki bi vas razvedrilo, ker ste zgledali tako žalostno. Jaz sem kriva.«

»Ne, vsi smo krivi za ta nered. Še posebej jaz. Zaradi mene je akvarij razbit. In ... in ... žal ... žal mi je!« je izdaval Armin. »Ne morem verjeti, da sem to rekel,« je potihoma še dodal.

»Vesela sem, da ste se sploh spomnili česa takega. In da priznate svoje napake. Ampak tukaj boste morali ostati, dokler ne boste vsega počistili. Jaz bom pa obvestila vašo razredničarko, da boste zamudili k pouku,« je mirno dejala učiteljica in odšla iz razreda.

»Pa kaj je lahko sploh lepšega kot to, da nam odpadeta dve uri matematike zaradi tegale pripora! Mogoče bom imel še preveč časa za uživanje,« je navdušeno govoril

Armin, medtem ko je ležal na stolu. Do njega je prišla Katarina in mu rekla: »No, Armin, mislim, da te lahko takoj zaposlim. Izvoli metlo in kar veselo na delo. Akvarij je še vedno razbit! Črepinje se ne bodo pripravile same. In skakači so zelo lačni.«

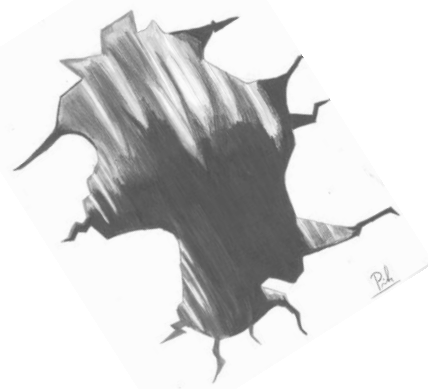
»O, ne! Zdaj so se pa moje čudovite sanje spremenile v nočno moro! No ja, začel se je še en običajen dan!« je vzdihnil Armin.

Maša, 6. c

ŠOLA, POLNA KRAV

Bilo je lepo sobotno dopoldne. Prišla sem pred šolo, kjer naj bi se dobili s prijatelji, da bi igrali košarko. Ker še ni bilo nikogar, sem sama metala na koš. Naenkrat mi je žoga ušla iz rok ter se začela kotaliti vse do glavnega vhoda šole. Šla sem tja in zagledala žogo. Pobrala sem jo in dvignila pogled k vratom. Bila so popolnoma razbita. Previdno sem pokukala skozi razbito steklo. Nikjer ni bilo ne duha ne sluha o nikomer.

Stopila sem skozi vrata. Hodnik je bil čisto v redu, enak kot prejšnji dan. »Halo ...« sem potihoma rekla. Nič, čisto nič. Začela sem razmišljati, da so bili tam roparji ali pa da so še zmeraj tam.

»Živjo,« se je oglasil nekdo za mano. Ustrašila sem se, da mi je kar žoga padla iz rok. Pogledala sem nazaj. Bil je Luka. Oblečen je bil v športno majico, ki mu je bila čisto premajhna, zato mu je še bolj poudarila trebuh. »Huda razbitina, si jo ti naredila,« me je osuplo vprašal. »Neee ...« sem mu ogovorila in si ogledovala šolo. »Ojla,« sta v en glas rekla Maja in Peter. »Huda razbita vrata. Le kdo bi to bil,« je s smehljajem pogledal name Peter.

»Ne, no, nisem bila jaz,« sem mu zabičala.

»A gremo igrat košarko,« je navdušeno vprašal Luka.

»In kaj? Kar pozabimo na to? Pojdimo raje malce raziskat,« sem ga pogledala.

»Gotovo je samo žoga priletela,« je zdolgočaseno rekel Peter.

Tudi pogledala ga nisem. Počasi sem hodila do naše garderobe.

»Joj, no...« je rekel Peter in vzdihnil.

Začeli so hoditi za mano. Maja je z majhnimi koraki pristopicala do mene in me vprašala: »A te ni nič strah?«

»Kaj, mene? Ne,« sem ji odločno rekla in strumno hodila naprej.

»Tukaj smo pa imeli lomilce rož,« je začudeno dejal Peter in pokazal na rože. Vsi smo pogledali tja. Res jih ni bilo. Samo še lončki z zemljo. »Mogoče pa je nekdo imel v zemlji ali v roži skrito orožje in nas bodo ustrelili. Vsi bomo umrli,« je začel kričati Luka in tekal okrog.

Nato sem ga udarila po licu. »Aaau,« je otožno rekel Luka.

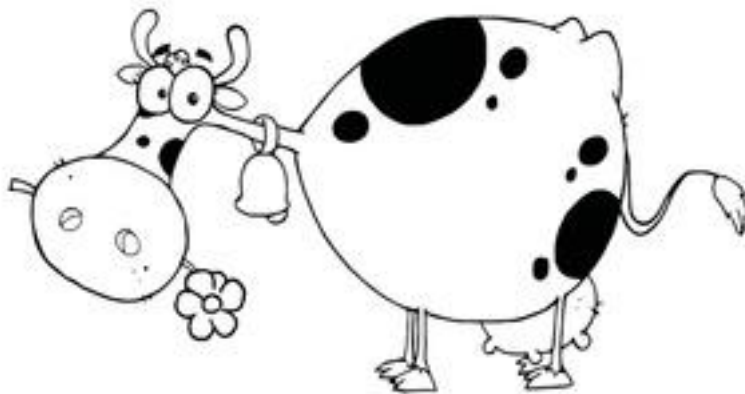
»Bravo!« je ploskala Maja.

»Ne bodi otročji in raziskuj,« sem mu jezno zabrusila.

Peter mu je pokazal jezik. Naenkrat smo zaslišali trušč. Prihajal je iz učilnice biologije. Odpravili smo se tja, a ne prehitro. Pokukala sem skozi špranjo oz. skozi priprta vrata. Sunkovito sem jih odprla.

»Kaj?!« sem vprašujoče zatulila.

Peter, Maja, Luka in jaz smo stali pred čredo krav, ki so mukale.

»Jejo našo posajeno travo,« je ogorčeno in razjarjeno rekel Luka.

»Se pravi, da so krave razbile vrata, ker jih je mikala naša posajena trava,« je ugotavljala Maja.

»In rože so tudi pojedle krave,« je olajšano rekel Luka.

»Ja, bravo, končno si dojel,« je začel pametovati Peter.

»Ampak zakaj, « je vprašala Maja.

»A ni logično, zraven naše šole je travnik s kravami, mar ne? No, imele so že čisto požgano travo, zato niso imele kaj jesti. Naša trava jih je pa privabljala, ker je bila na oknu oz. okenski polici. In ker so bile tako pametne, so stuhtale, kako priti iz ograde. Tako so razbile glavni vhod, ker so dovolj močne, vrata so pa šibka. Pojedle so rože in vse ostalo,« sem jim razložila.

Vsi so pokimali.

»Gremo lahko zdaj igrat košarko, ker je misija že zaključena,« je navdušeno predlagal Luka.

»Ja, no,« smo se vsi zasmeli.

»Čakaj, kaj pa krave,« je začudeno vprašala Maja.

»Pusti jih, naj uživajo,« je z nasmeškom odgovoril Peter.

Skozi razbita vrata smo se odpravili na igrišče.

Eva, 6. c

ZMEŠNJAVA

*Bila je zelena krava,
ki jo je pojedla trava.
Ves srečen rdeč zvezek
je popil svoj zrezek,
seveda je to zmešnjava.*

Žan, Patricija, 7. c

MEDVED NA JASI

*Pred davnimi časi
sem videl medveda na jasi.
Imel je debelo rit
kot kakšen velik kit,
videlo se je, da dela na masi.*

Jerneja, Jassim, 7. c

CROCODILE

*There once was a crocodile,
He had a criminal file.*

*He robbed a bank,
Then he got a gangster tank.*

Now he has money and big smile.

Žan, Val, 7. b

L1 in 5JA

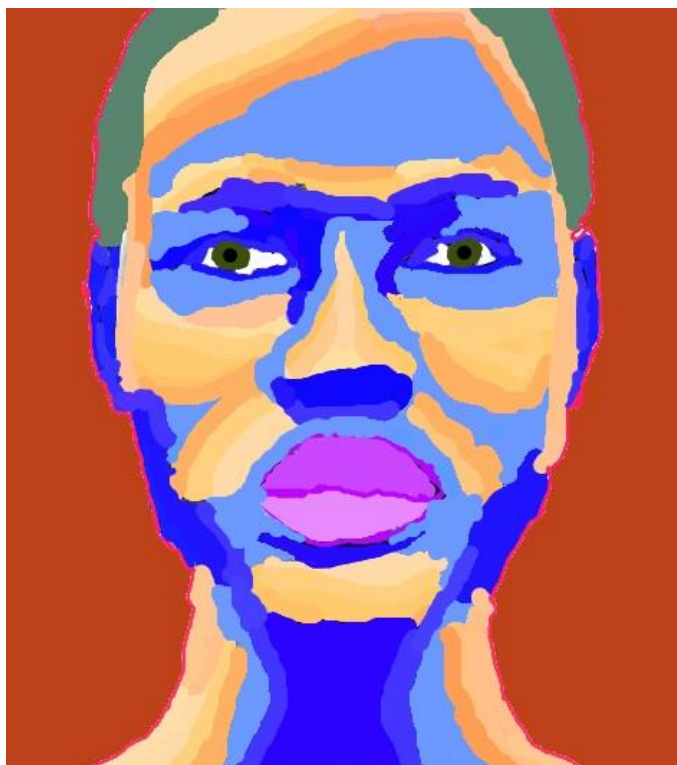
*L1 in 5ja prijateljici sta,
vedno se skupaj družita.
Nosita zapestnico BFF-jstva,
ki je lepa in se lesketa.*

*Nekega dne tragedija se zgodi,
5ja strga zapestnico in se L1
v faco zareži: »Moj najboljši prijatelj je
3stan, to vsi vedo.
Med nama pa – kot da nč ni blo.«*

*L1 okameni,
v buči se ji fentla kup stvari.
Potem pa le spregovori:
»Kva boš ti men, bom pa družga
BFF-ja dobila, tebe bom pa
prov hitr pozabila.«*

*V tistem trenutku tud 5ja okameni,
le da se u njen glav fentla ful mau stvari.
5ja L1 milo pogleda,
pa se L1 omehča, objame svojo BFF-jko
in se zahihita: »Ti boš vedno moja BFF-jka,
samo od tebe lahko prepisujem DN,
ker od drugih se ne da,
majo tako pisavo, da se ti sam utrga!*

Klara, 6. c

*Med nama je nekaj,
kar ni le beseda.
Kaj bi bilo to?
Ljubezen, seveda!*

*In najina zgodba
tako se začinja,
med nama je
polno vročega hrepenenja.*

*Misel le k tebi se vrača,
a svet se z leti drugače obrača.
Odšel si drugam,
ne vem niti, kam.*

*Ostala je le praznina,
polna lepega spomina.*

Patricija, 7. c

RDEČA KAPICA JE ZADELA NA LOTU

Rdeča kapica je hodila po gmajni do svoje bakice. V Mercatorjevi vrečki je nosila laško pivo, redbull, playstation igrice pa 1000 evrov.

Pa pride volk mimo z motorjem; nosil je črno jakno in na glavi je imel raybanke. Vprašal je Rdečo kapico: »Kam pa kam po gmajni?«

»Do bakice grem,« je odgovorila Kapica.

»Kaj pa kaj nosiš v vreči,« zanima volka.

»Pivo, redbull, playstation igrice in 1000 evrov v kešu.«

»OMG, kje si pa dobila tolik dnarja, a si oropala banko,« se zasmeji volk.

»Ma ne, zadela sem na lotu,« odgovori Kapica.

»Si pa imela srečo,« reče volk.

Potem se Kapica usede k volku na motor in se odpeljeta do bakičine bajte. Ko sta prišla do bakice, sta jo zagledala, kako se sonči ob bazenu.

»O, kako kaj, bakica?« jo vprasa vnukinja.

»Gre, gre,« ji odgovori stara mama.

»A gremo špilat playstation in pit pir pa redbull, vse sem prinesla,« predlaga Rdeča kapica.

»OK, jaz bom spekla še pico,« doda bakica.

»Meni je kul,« se strinja tudi volk.

In tako so jedli, pili in igrali igrice celo noč, dokler niso zaspali.

Teodora, 6. c

LIMERIK (petvrstična domiselna in smešna pesem)

Nekoč živel je gospod,

ki bil je en velik falot.

Imel je hrčka

z imenom Mrčka.

Povozil ga je en velik hlod.

Tjaša, Ana, 7. c

Sir je vedno rad jedel sir,
enkrat pa je padel na tir.

In prišel je lev

in rekel mjev,

potem pa odšel na pir.

Sandra, Lucija, 7. c

NAMIZNI HOKEJ

Namizni hokej v Sloveniji še ni tako zelo razvit, na naši šoli pa se izvaja že 3 leta. Udeležuje se ga kar veliko učencev, med katerimi sem tudi sam. Dejavnost na šoli poteka ob petkih 6. in 7. šolsko uro. Učenci, ki se želijo vključiti v ta šport, se lahko prijavijo pri našem informatorju Nejcu, ki je tudi naš mentor, ali pa pridejo kar na trening.

Namizni hokej mi je zelo všeč, ker s tem razvijam tudi ročne spretnosti. V ta šport sem vključen zato, ker imam rad namizne športe in s tem izkoristim vsaj nekaj prostega časa. Igra z vsakim igralcem traja 3 minute in 30 sekund. Na tekmovanju tekmovalec igra z desetimi nasprotniki in v enem krogu počiva.

Namizni hokej igramo z obema rokama, v eni pa imamo samo ročico za vratarja.

Igra se točkuje tako, da zmagovalec dobi 2 točki, če sta tekmovalca izenačena, vsak dobi 1 točko, poraženec pa dobi 0 točk. Točke se seštevajo. V finalu nastopita tekmovalca, ki sta uvrščena na 1. in 2. mesto.

Letos je potekalo tudi 1. državno tekmovanje v namiznem hokeju v Mengšu. So pa tudi svetovna prvenstva, ki pa vsako leto potekajo v tujini. Slovenija še nima svoje

svoje namiznohokejske reprezentance, a upam, da se bo v prihodnjih letih v ta šport vključilo veliko ljudi. Ta šport je primeren tudi za ženske, ampak na naši šoli ni bilo še nobene punce nikoli na treningu. Ženske in moški sicer tekmujejo skupaj, kar pri drugih športih ni ravno običajno.

Miha, 8. c

IN ŠE »ŽENSKI« POGLED NA TO ZADEVO - Mihu odgovarja sošolka Urša

Miha, ali si prepričan, da se ta krožek izvaja že 3 leta? Jaz sem zanj prvič slišala letos.

Namizni hokej je šport!? Origami razvija ročne spretnosti, tale hokej pa ne vem, če res. Še posebej namizni – vsak zna prijeti ploščico in jo z roko premikati v vse smeri. Koliko pa doseže igravec v 3 minutah in 30 sekundah? Mislím, ko gre za domačo nalogo, lahko prepíšeš tudi po 5 strani v takem času,

tu pa po mojem mnenju na ekstremno super dober dan zadeneš en sam samcat gol. Sicer pa si nasprotnika samo podajata ploščico. 10 tekmovalcev!? Glede na to, da si napisal, da še ni razvit šport, ne bi rekla, da sploh je 10 tekmovalcev! Kdo na tem križanem svetu pa bi v petek hodil po petih pretrpljenih urah, polnih nepomembnih informacij, kot so past

simple tense in odvisniki in Pitagorov izrek in dunajski valček, še na namizni hokej, lepo te prosim!

Točkuje se kot ostali športi ... ZELOOO me je razočaral. Upala sem, da je unikat, drugačen od ostalih, a je očitno enak

Državno tekmovanje?! Kar 10 ljudi v celi Sloveniji se je našlo. ČUDOVITO! Svetovna prvenstva v namiznem hokeju, to se zdi, kot da bi bila igra kamen, škarje, papir ali pa križci in krožci olimpijska disciplina. Katero žensko bitje se hoče zafrkavati s takim športom?!

Preveč je tveganja za zlom nohta, in to ne le enega. Povej mi, dragi Mihec, kako naj skoraj odrasla ženska funkcionira z zlomljenim nohtom? NI ŠANS! Pa da smo v isti skupini kot fantje! Nezaslišano! Kako naj me, popolnoma odrasle, lepe, pametne in perfektne ženske tekmujejo z vami, majhnimi otroki!

Všeč so ti namizni športi? Samo namizni? Se ti ne zdi to rahlo ali pa izjemno diskriminatorno do drugih športov? Daj priložnost nogometu, košarki, ritmični gimnastiki, atletiki in vsem ostalim športom, ki jih zapostavljaš! A kar reklamo boš delal temu športu? Ne bo šlo, ne v najinem članku! Sicer pa je to objavljeno ob koncu leta, tako da bo tvoja reklama zaman. Predlagam ti, da na začetku šolskega leta začneš oglaševati tole potiskanje ploščice sem ter tja vsak glavni odmor v septembru. Mogoče vas bo potem že 11.

AHIMBISIBWE LABAN

Letos nas je na našo šolo prišel pozdravit afriški "brat" učiteljice Dunje – Ugandčan Laban. Vsem nam je hitro prirasel k srcu, saj je ves čas nasmejan in nadvse prijazen, ogromno učencev naše šole se z njim dopisuje tudi po facebooku.

Glede na to, da je iz popolnoma drugačne države, kot je naša, smo se odločili, da ga malo povprašamo o njegovem življenju.

Nasmejani Laban z novimi prijatelji

Kakšna se ti zdi Slovenija?

Slovenija je čudovita država s prijetnimi ljudmi. Ljudi je malo, so pa zelo aktivni in veliko se jih ukvarja s športom. Všeč mi je tudi zelena narava, nekaj perfektnega pa so tudi gladke asfaltne ceste (pri nas so le v večjih mestih, sicer imamo makadam).

Kaj pa ti je v Sloveniji najbolj všeč?

Hrana v Sloveniji je odlična. Všeč mi je, ker imate v Sloveniji res dobre pogoje za treniranje različnih športov. Tudi organizacija šol mi je zelo všeč in tudi same šole. Zakaj? Za več informacij me dodaj na FB-ju .

Kaj je v Sloveniji drugače kot v Ugandi?

Hrana je popolnoma drugačna kot naša. Tudi ceste so tukaj veliko boljše, kot naše, ki so vse prašne. Promet je drugačen, tukaj ima vsaka družina avto, pri nas v vaseh pa še kolesa nimamo. Pri nas ura ni tako zelo pomembna, tukaj pa ne smeš nikamor priti malo kasneje – tega sem se zelo težko navadil. Nenavadno se mi zdi, da tukaj nekateri sploh ne poznajo svojih sosedov, saj pri nas preživimo veliko časa v družbi svojih bližnjih in se v nekem kraju vsi poznamo med sabo.

Seveda ljudje živijo drugače kot v Ugandi. Tam ljudje opravljajo težka dela, tudi mladi – delajo na polju, nekateri v kamnolomih lomijo kamenje, od daleč nosijo domov vodo v težkih kanistrih ... Tukaj imate ves čas elektriko in ste lahko vedno na računalniku, opravljate delo preko interneta. Mi tega ne moremo, ker elektrika ni speljana do večine vasi, v mestih pa kar naprej zmanjkuje toka.

V Ugandi so cene mnogo nižje kot pri vas, čeprav so v mestih tudi že precej visoke; seveda pa so tudi plače pri nas veliko manjše.

V Ugandi imamo tudi veliko več jezer kot tukaj v Sloveniji, vendar zato nimamo toliko rek.

Bi raje živel v Sloveniji ali v Ugandi?

V Ugandi se šolam, tam živim, tam imam prijatelje, zato bom raje ostal kar tam, čeprav sem nad Slovenijo izjemno navdušen.

Kaj študiraš?

Začel bom začel študirati ekonomijo na univerzi. Študiral bom v bližnjem mestu Kabaleju in bival v internatu. Tri leta bom potreboval za diplomu in potem še dve leti za magisterij, če bo vse po sreči.

Rad bi postal mednarodni poslovnež. Trgoval bi po celem svetu.

Kakšna se ti zdi slovenska hrana in kaj imaš najraje?

(Smeh) Hrana je odlična, le sadje je v Ugandi mnogo okusnejše. Všeč mi je, da tukaj

jeste tako raznovrstno hrano, saj pri nas ljudje po vaseh jedo zelo enolično, tisto, kar pač trenutno pridelajo na njivi, mesa pa ne jedo skoraj nikoli, saj je veliko predrago. Tako največkrat dobim na krožnik zelje, fižol ali krompir. Dan za dnem.

V Sloveniji mi je bila najbolj všeč salama z zelenjavo in še mnoge druge jedi, katerim ne vem imena. Obožujem tudi

sladoled.

Naučil nas je speči ugandske palačinke - čapatije.

Na kaj si pomislil, ko si stopili z letala na slovenska tla?

Ko sem prišel v Slovenijo na letališče, sem bil še vedno v šoku, ker sem prvič potoval z letalom. Imel sem tudi manjši glavobol.

Ali si prvič v tujini?

Ja. Prvo potovanje sploh, če ne štejem krajšega obiska sosednje Ruande, kamor sem odšel s slovenskimi zdravniki. To so najboljše počitnice v mojem življenju!

Kateri šport ti je najbolj všeč? Zakaj?

Najraje imam nogomet. Je tudi najbolj priljubljen šport pri nas in ima v Ugandi veliko privrženecv, igrajo ga otroci po cestah ... Žoge izdelajo kar iz bananinih listov ali pa iz plastičnih vrečk. Drugače pa pri nas ni v navadi, da bi se v prostem času ukvarjali s športom tako kot vi. Sam imam šport sicer zelo rad in tukaj sem počel že vse mogoče – šel na Triglav, kolesaril, pretekel 21 km v Radencih, veslal v kanuju, plaval v morju,

igral nogomet s srednješolci, se potapljal, čakata me še skejtanje in rolanje, nadvse rad pa bi stopil na smuči, a ni več mogoče, ker ni snega.

Prilesti na Triglav pozimi? Mala malica 😊

Foto: Nejc Kurinčič

V čem se ugandske in slovenske šole razlikujejo?

V slovenskih šolah se pouk konča okrog 14 h, v ugandskih pa šele ob 16.30.

Tudi s hrano ni tako kot v Sloveniji, saj pri nas v osnovni šoli ne dobiš hrane, ampak jo prineseš s sabo, v srednji šoli pa je na voljo zelo nekakovostna in enolična prehrana. Naše šole se z vašimi sploh ne morejo primerjati, tako zelo dobro imate opremljene – pri nas se v razredu drenja od 40 do 100 otrok, sedijo na neudobnih klopeh, okna so brez stekel, imamo le slabo tablo in nobenih pripomočkov, učil ali učbenikov, računalnikov pa sploh ne. Tudi luči ni, le svetloba, ki prihaja skozi majhna okna. Srednje šole so malo bolj opremljene, a ne dosti.

Kako ti je Dunja spremenila življenje?

Dunji sem neizmerno hvaležen, ker mi je omogočila, da lahko študiram. Ima veliko srce in rada pomaga – zame je druga najpomembnejša oseba takoj za mojo babico, ki mi pomeni ogromno in je zame skrbela, ko sem odraščal.

Živel sem težko življenje. Za Slovenijo sploh nisem vedel, da obstaja. Sedaj sem tukaj le zaradi podpore, ki sta mi jo nudili moja babica in Dunja, na začetku pa tudi njena mama, ki pa je zdaj žal že pokojna in je nisem mogel spoznati.

V Sloveniji imam veliko prijateljev, spoštujejo me, ker sem delaven – številnim sem zelo hvaležen za vse, kar so storili zame tu. Sem pol Slovenec in pol Ugandčan😊!

Anja M., Miha, 8. c

LABAN JE V ANGLEŠČINI NAPISAL NEKAJ O SVOJEM OTROŠTVU, ŠOLANJU IN POTI, KI GA JE PRIPELJALA IZ REVNE HIŠICE, OMETANE Z BLATOM, NA UNIVERZO, ZDAJ PA ŠE V SLOVENIJO – CELO NA TRIGLAV 😊

MY name is Ahimbisibwe Laban. Ahimbisibwe means hope. I have no brothers and no sisters and I don't have parents anymore. My father died when I have not yet been born and I don't even know his face, just that his name was Moses. I was born on 30th of July 1992 in Bufuka and my mother Doreen looked after me for a year, but she was still very young and became lonely so she planned to marry another man.

One day my mother woke up and dressed smartly when I was still sleeping. She left. When I woke up I began crying and after some time my granny heard me. She found me alone in the house and no clothes for me were to

be found anywhere. She carried me from the bed and moved around while calling my mum. No one answered. My granny (in my language – mukaka) took me to her place and gave me something to eat and I spent the whole day without seeing my mum. Actually I never saw her again and mukaka is still taking care of me – my mum married another man in Kampala. I don't like her because she abandoned me and I don't want to see her again. I'm just thankful that she didn't throw me into the lake – some mothers do that. They give birth and if they are not married or can not take care of the child they get rid of him.

I was 8 years old when I started going to primary school. At first I struggled very much because of being beaten by other pupils and harassed by teachers. One day I got beaten by two strong boys. I ran to our class teacher Elisha who punished them and after that he asked me why I was not wearing uniform. He sent me out of the class. I went home and told mukaka what happened to me. I spent two weeks at home because of not having uniform – mukaka couldn't afford to buy one.

Then Miha Logar visited our school and he wanted to know names of the orphans, he wanted to find us sponsors who could get us through school. He took some photos of us and after some time he came back with books, pencils and uniforms for us. I finished primary one, two and three without problems but

when I reached primary four things turned badly. My shirt and shorts got old and broken and there was no chance I could get a new one. Lucky enough I was good at dancing. A big number of tourists came to our school and we danced for them. They gave us a lot of money and each got 7000 shillings. I could buy a new shirt again.

Miha started building houses for volunteers to stay at the lake. He named his organisation Edirisa which means window. Slovenian ladies came to work to that place and I got a sponsor who is still helping me now. Her name is Dunja. I finished primary level as she and her mum were supporting me. I passed my examinations very well and I got a chance to continue at the secondary school.

I studied very hard at school to pass my examinations. We had to wake up early, at 5 AM, to start with morning preparations and we were studying until breakfast at 7.15. We got porridge and after that we went to assembly for morning prayers which ended at 8.30 when the lessons began. We had one break when we could play football or just rest, and every day from 1 PM to 2 PM we had lunch – beans and posho every single day. We would like to eat some other food as well but they never provided any. Many of us were very skinny.

We finished lessons at 4 PM and before evening preparations that started at 7 PM we washed our clothes, bathed, cleaned our dormitories ... I was a dorm captain and I had to organise boys to clean the room and I also reported to our headteacher if there were any problems. We had bunk beds and since there were not enough for all of us we had to share them – two students in every bed. Until 10 PM in the evening we were allowed to study but since it gets dark at 7 PM we didn't always have lights – sometimes they provide us paraffin lamps if we payed extra.

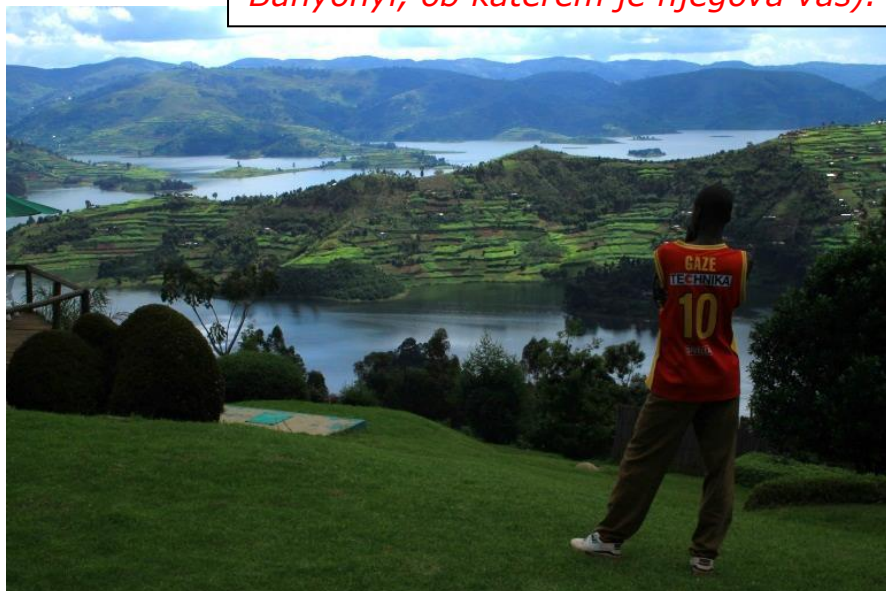
Na svojem domu s staro mamo.

In my holidays I usually help my grand parents at home digging, fetching water and bringing firewood, even cooking sometimes. The most common food is sweet potatoes because it's cheap to plant. If I'm not helping my grand parents I read school text books or play football with guys. My favourite sport is soccer. I play number six and I'm also goal keeper in school team.

Sometimes I'm also helping volunteers at workshops and in the library and also doctors at the clinic (I'm translating from English to Rukiga and opposite). I am very very happy for this. Also because my sponsor Dunja came to Bufuka again 3 years ago and gave me some English lessons and we were reading English novel together, and I got some pocket-money to buy shoes and some clothes and also for my mukaka. I even joined Dunja and doctors when they went on a trip to see Pygmies. It was the best trip I ever had. I learned a lot about the countryside (geography) and also about the tribes. I saw that Pygmies are terribly poor, they have almost nothing to eat and they live in very poor huts.

Lab'n lukin tu fjučr☺! (spodaj jezero Bunyonyi, ob katerem je njegova vas).

I want to learn a lot and get a job in the future. I would like to be a businessman. My life was not easy but now I'm OK because I've got sponsor and I can study. I'm like a child who has both parents now. I'm very grateful for everything. And I could even travel to Europe – for a boy from a poor Ugandan village that is something close to a miracle. A dream come true.

Punce iz 6. c so s pomočjo prijateljev in nekaterih učencev naše šole zbrale več kot 200 evrov, ki jih bodo podarile Labanu. Z denarjem bo lahko nakupil oblačila za ogromno revnih otrok v svoji vasi, nekaterim pa bo priskrbel še šolske potrebščine. Nekaj denarja bo še za semenski krompir, ki ga bodo družine v

stiski lahko posadile in z njim prehranile svoje člane.

Bravo, punce! Laban je bil prav ganjen☺

PROJEKT COMENIUS

We love nature, Nature loves us ali Mi imamo radi naravo, narava ima rada nas

Šefica tega projekta na naši šoli učiteljica Sonja Grilc na kratko o tem, za kaj gre.

Kašen je cilj projekta?

S projektom naj bi raziskovali naravo in ozaveščali učence naše šole o okoljevarstvenih temah, kot so globalno segrevanje ozračja, erozija, izsekavanje gozdov, onesnaževanje narave, ohranjanje virov pitne vode in ogrožene živalske vrste. Govorimo predvsem o posledicah nepravilnega ravnanja človeka z naravo in želimo spodbuditi učence šole, da začnejo razmišljati drugače. Govorimo tudi o zdravi prehrani.

Cilj projekta pa je tudi sodelovanje z učenci in učitelji drugih držav, kar spodbuja komunikacijo v tujem jeziku in odpravlja strah pred tujci.

Kdo sodeluje v projektu?

V projektu sodelujejo štiri osnovne šole iz štirih držav – Slovenije, Italije, Turčije in s Poljske.

Ali potujete tudi v tujino?

Da, potovali smo že na Poljsko, čaka pa nas še srečanje v Italiji (oktobra) in v Turčiji (maja prihodnje leto).

Kaj pa delate na srečanjih?

Na srečanjih imamo učitelji in koordinatorji sestanke, na katerih se dogovarjamo o aktivnostih, ki smo jih izpeljali na šolah in v kraju, ter tistih, ki jih še moramo izpeljati. Določimo datume, gostujoča država pa nam v skladu s temami projekta pokaže značilnosti svoje države.

IZKUŠNJI NAŠIH UČENK, KI STA GOSTILI »SOTRPINE« IZ DRUGIH DRŽAV; SKUPNI IMENOVALEC SKORAJ VSEH MEDNARODNIH KOMBINACIJ JE BILA NESREČNA ANGLEŠČINA, SAJ SO NAŠI MULCI V PRIMERJAVI Z OSTALIMI PRAVI PROFESORJI NA TEM PODROČJU. NAJBOLJŠI PRIJATELJ VSEH DVOJIC JE POSTAL GOOGLE TRANSLATE☺

MARTYNA S POLJSKE

»Kaj?! Ne, a res? Noro!!!«

Letos se je na naši šoli dogajalo nekaj izvrstnega. Šola je namreč sodelovala v Comeniusovem projektu We love nature, nature loves us. K nam so prišli učenci iz Italije, Turčije in s Poljske. Za cel teden! Jupi!

Spali so pri vrstnikih, torej pri nas. Na žalost pri meni ni bilo nobenega, saj ni bilo

prostora, a vseeno sem imela časa za druženje na pretek. Skupaj smo bili skoraj cele dneve, od devetih zjutraj pa tam do sedmih zvečer. Pogovarjala sem se z vsemi, a največ z Martyno s Poljske. Bila kar precej komunikativna. Večina drugih se je držala bolj zase pa tudi angleško skorajda niso znali, Martyna pa je bila pravi rudnik zanimivih informacij. Povedala mi je na primer, da oni v šoli sploh nimajo jedilnice, malico, ki jo prinesejo s seboj, pa jedo kar

na hodniku. Pa v šoli tudi niso v copatih, temveč kar v čevljih. Vprašala sem jo, kako je kaj s hrano v njihovi deželi. Rekla je, da najraje je ene take žepke iz zelja, pri njih se to imenuje bigos. Pa zelo ji je všeč pierogi. To naj bi bilo po njenem: »Cake from flour, meat, cheese, eggs and things like these.«

Ampak ko sem jaz na internet pogledala, kako to čudo izgleda ... No ja, mene je to bolj spominjalo na kako enolončnico.

Potem sem jo seveda vprašala, kaj ji je všeč tukaj in kaj ne. Nazaj sem dobila: »Everything is beautiful!« In to ne samo od Martyne, ampak od vseh, ki sem jih to vprašala. Samo debelo sem pobuljila. Niso mi znali navesti ene slabe stvari. Po kakšne pol ure so skupaj spravili, da jim morda VREME ni preveč všeč! Premrzlo. In pa hrana. Ravno tisti dan smo namreč imeli za malico eno tako belo zadevščino za na kruh. In če že naši pravijo: »Fuj, tole je tako zanič,« težko pričakuješ, da jo bodo ostali vzljubili.

Zato sem jih vprašala, kaj pa jim je tako zelo všeč tu. Pa so me spet pisano gledali. Po mojem z mislimi sploh niso bili pri projektu, ker če iz sebe spraviš le, da je vse super ...

No ja, na koncu so rekli, da so jim bili najbolj všeč ljudje, saj so nice and friendly – but everything else is beautiful.

Ampak čisto vsi pa le niso bili taki. En mali Poljak je pripomnil, da je bilo preveč stresa in hitenja. Preslaba organizacija. Jaz pa sem jo ravno hotela pohvaliti!

Ugotovila sem tudi, da moja nova prijateljica zelo rada bere knjige in piše pesmi. Kakšne pesmi? Ljubezenske. Kakšne knjige? Znanstveno fantastiko. Ravno tako kot jaz!

In kot vse, pride na žalost tudi dan slovesa. Prav za ta dan smo pripravili v štirih dneh eno predstavo, ki nam je, moram povedati, prav dobro uspela. Pa še na koncu smo lahko poskusili znane jedi vseh štirih držav, tako da sem med

drugim poskusila tudi tisti znameniti bigos, ki sploh ni bil slab.

Na kratko: ta teden je bil najboljši, najjači, mega, dbest, kul, najboljši teden ever!

Alica, 9.a

TURKINJA EDANUR PRI NAS DOMA

Gostila sem Turkinjo. Na začetku sem imela veliko pričakovanj in tudi predsodkov, vendar se skoraj noben ni uresničil.

Tisti dan, ko smo se peljali ponjo v šolo, se mi je v mislih prepletalo veliko stvari, predvsem skrbi. Toda ko so mi jo učitelji predstavili, sem bila zelo presenečena, saj je bila čisto običajno dekle. Mislila sem, da bo nosila ruto okoli glave tako kot muslimanke, vendar je ni.

In tako smo prestrašeno turško deklico po imenu Edanur odpeljali domov. Stara je 11 let, ima dolge rjave lase in je temne polti. Nismo se mogli sporazumeti, v kateri razred hodi, kar hitro pa smo ugotovili, da se angleščine ne uči prav dolgo. Tako smo bili malo zaskrbljeni, kako se bomo razumeli in kako ji bomo čim bolj ustregli. Čudno se mi je zdelo tudi to, da ko smo prišli domov, ni hotela igrati niti popularnega tabličnega računalnika. Zelo je bila zadržana. Vedno si je sezula copate, preden je vstopila v kopalnico. Sporazumevali smo se kar preko Google prevajalnika. Težava je bila pa takrat, ko nam je zmanjkalo elektrike, saj smo si morali pomagati z angleško-turškim slovarjem, kar gre pa zelo počasi. Pomislite, koliko časa smo sestavljali en stavek.

Teden je hitro minil, Edanur pa se je v družbi svojih vrstnikov kar sprostila. Tisto soboto, ko smo jo odpeljali nazaj pred šolo, mi je bilo prav težko, ker sem se kar navadila nanjo. Kljub težavam pri sporazumevanju mi bo ostala v lepem spominu.

Klara, 6. c

COMENIUS NA POLJSKEM

V nedeljo, 25. maja 2014, smo se Maja, Nika, Samo in jaz odpravili na Poljsko. Ker so novembra v Slovenijo prišli učenci iz Italije, Turčije in Poljske na prvo srečanje Comeniusovega projekta We love nature, nature loves us, smo zdaj mi odšli na drugo srečanje na Poljsko. Z nami so šli še učitelji Marko Kern, Sonja Grilc, Karmen Podgoršek in ravnatelj. Dobili smo se na letališu Jožeta Pučnika v Ljubljani. Najprej smo poleteli proti Dunaju, nato pa naprej v Varšavo.

Po pristanku smo se z busom uro in pol vozili v vas Krzywda. (Za devetimi gorami in devetimi vodami leži majhna vasica, imenovana Krzywda. Ime vasi se izgovori malce čudno, saj v njenih hišah prebivajo Poljaki. To je majhno, slovansko govoreče ljudstvo, ki s svojo prijaznostjo navdušuje tako mene kot ostale tujce. Samo, 8. a ☺)

Celo pot sem bil radoveden, kako je pri mojem gostitelju Pawlu. Po prihodu, sem se lahko prepričal na lastne oči. Kmalu sem odšel spat, ker je bilo že zelo pozno.

V ponedeljek sem se zbudil še pred budilko. Bil sem nestrpen, kako je v šoli, kakšen bo program, kakšna je hrana in kakšni so novi prijatelji. Po zajtrku in pozdravu Pawlovih staršev smo se odpravili v šolo. Bilo je zelo zanimivo priti v šolo v neki drugi državi, pa tudi malce neprijetno, saj sem bil med učenci prava zanimivost, kar je razumljivo. Če nekoga ne poznaš in veš, da boš z njim preživel pet dni, si ga boš verjetno najprej natančno ogledal. Po topli dobrodošlici in predstavitvi učencev, ki smo prišli na Poljsko, so nam prijatelji s Poljske razkazali šolo. Odšli smo tudi na kratek, a zanimiv izlet v bližnji gozd. Spoznali smo tudi nove prijatelje s Poljske, Turčije in Italije. Po odličnem kosilu v majhni jedilnici smo se z njimi tudi pozabavali na igralih.

Sledila je parada z narodnimi nošami iz vsake države. Sicer smo se slovenska ekipa za polko dogovorili šele par minut pred začetkom, a smo se zelo dobro odrezali. Vendar s tem večera še ni bilo konec. Za dober prvi vtis so nas Pawel in ostali naši gostitelji povabili še na sprehod in na pico.

Takoj naslednji dan smo imeli celodnevni izlet. Odšli smo v Kazmierz Dolny. Bilo je zelo sončno in toplo, zato je bil dan še toliko lepši. Naš prvi postanek je bil grad Janowiec. Sicer je že kar nekaj gredu v ruševinah, se dobro vidi njegova mogočnost in lepota. Prav ta grad je bil včasih res eden pomembnejših in modernejših gradov na Poljskem. Njegovi lastniki so bili iz bogate poljske družine. Graščak, ki ga je zgradil, je veliko potoval, še posebej v Italijo. Všeč mu je bilo, da so jih gradili iz belega in rdečega kamenja. Ker tega materiala na Poljskem ni bilo, je graščak naročil, naj graditelji ta grad pobarvajo z belo in rdečo, zato so na gradu bele in rdeče črte. Res je veličasten in čudovit. O tem gradu pripoveduje veliko legend, najbolj zanimiva pa je zgodba o črni dami. Nekoč je živela dama, hčerka graščaka na gradu Janowiec. Kot otrok se je igrala z ribičevim sinom. Ko sta odrasla, sta se zaljubila,

postanek je bil grad Janowiec. Sicer je že kar nekaj gredu v ruševinah, se dobro vidi njegova mogočnost in lepota. Prav ta grad je bil včasih res eden pomembnejših in modernejših gradov na Poljskem. Njegovi lastniki so bili iz bogate poljske družine. Graščak, ki ga je zgradil, je veliko potoval, še posebej v Italijo. Všeč mu je bilo, da so jih gradili iz belega in rdečega kamenja. Ker tega materiala na Poljskem ni bilo, je graščak naročil, naj graditelji ta grad pobarvajo z belo in rdečo, zato so na gradu bele in rdeče črte. Res je veličasten in čudovit. O tem gradu pripoveduje veliko legend, najbolj zanimiva pa je zgodba o črni dami. Nekoč je živela dama, hčerka graščaka na gradu Janowiec. Kot otrok se je igrala z ribičevim sinom. Ko sta odrasla, sta se zaljubila,

graščak pa o njuni ljubezni hotel slišati. Rekel je, da bo hčerko zaprl v stolp, če se bosta z ribičem še

kdaj videla. Seveda sta se dama in ribič še naprej srečevala, zato je graščak zaprl hčerko v stolp. Dama je bila seveda zelo nesrečna. Nekega dne pa ji je graščak povedal, da je ribič umrl. Dama se je oblekla v črno obleko, si nadela črne rokavice in črno tančico, vzela bodalo in se zabodla. Še zdaj se nekaterim prikaže in jih vpraša, kje je njen ribič.

Po tem ogledu smo odšli v gozd v bližini mesta. Tam smo videli primere erozije in kako je hudournik v gozdu naredil dolino. Ogledali smo si tudi biološki muzej o ogroženih živalih, ki so značilne za Poljsko, nato pa smo odšli v center mesta, kjer smo si ogledali trg in cerkev. Simbol tega mesta je petelin. O tem govori neka zgodba. Blizu mesta v neki jami so se nekoč naselili duhovi. Ljudje so jim za naklonjenost vsak dan podarili petelina. Ker je ljudem petelinov zmanjkalo, so začeli peči kruh v obliki petelina in duhovom dajali kruh namesto pravega petelina. Zato na veliko stojnicah še danes prodajajo kruh v obliki petelina. V mestu so nam učitelji kupili sladoled, mi pa smo ga z veseljem pojedli in se z njim osvežili, saj je bilo tisti dan zelo vroče.

Po kosilu smo imeli pevske nastope. Slovenci smo nastopili s pesmijo Dan ljubezni, sam pa sem zapel belokranjsko ljudsko Čula jesam. Kasneje smo odšli nazaj na trg, si nakupili spominke in si ogledali cerkev. Posneli smo tudi kratek film, pozdrav s Poljske. V sredo smo zjutraj prišli v šolo. Razdelili smo se po

skupinah za delavnice. Imeli smo tri vrste delavnic: umetniško (kjer so delali plakate za zaključno predstavo), opisovanje naših izletov in dela v šoli (kjer smo v angleščini pisali spise o naših doživetjih) in predstavitve (kjer so delali predstavitev, kaj smo počeli v šoli in na izletih). Slovenci smo se odločili sodelovati v delavnici, kjer smo opisovali naše izlete in delo v šoli. Delali smo do kosila, po kosilu pa smo odšli na izlet v Kozłowko, ki je znana po palači, kjer so živeli poljski kralji. Okoli palače stoji velik in čudovit park. Najprej smo se fotografirali, šli v trgovino s spominki in obiskali muzej kočij in ostalih prevoznih sredstev v preteklosti. Čez nekaj časa pa je napočil trenutek, da smo lahko vstopili v palačo. Najprej smo se ustavili pred sliko družinskega drevesa. Na njem so bili napisani vsi lastniki te palače. Še danes živijo njihovi potomci, vendar so pred 2. svetovno vojno odšli v Kanado, po vojni pa so palačo preuredili v muzej. Po palači so številne slike najrazličnejših slikarjev. Seveda so spalnice, kopalnice, preddverja in pisarne zelo razkošne in velike, zanimiva pa je jedilnica, saj je miza za takrat dva človeka primerljiva za današnjih 5 ljudi. Sedaj vidite, koliko hrane in pijače so imeli kralji za vsak svoj obrok. Po ogledu smo odšli na sprehod po parku in na občudovanje

pavov, saj so bili nekateri v kletkah ob poti, nekateri pa so se prosto sprehajali.

Tu je bil že 4. dan naše odprave na Poljskem. Zjutraj smo zagodaj vstali in se hitro napotili proti avtobusu, saj smo imeli celodnevni izlet v poljsko prestolnico, Varšavo. Po dveh urah vožnje smo najprej prispeli v park. To je bil najhladnejši dan, in sicer je bila temperatura 8° C. V parku smo si ogledovali lepo urejeno travo, ob njih pa velike fontane. Slikali smo se pri zelo velikem umetnem jezeru, za njim pa je

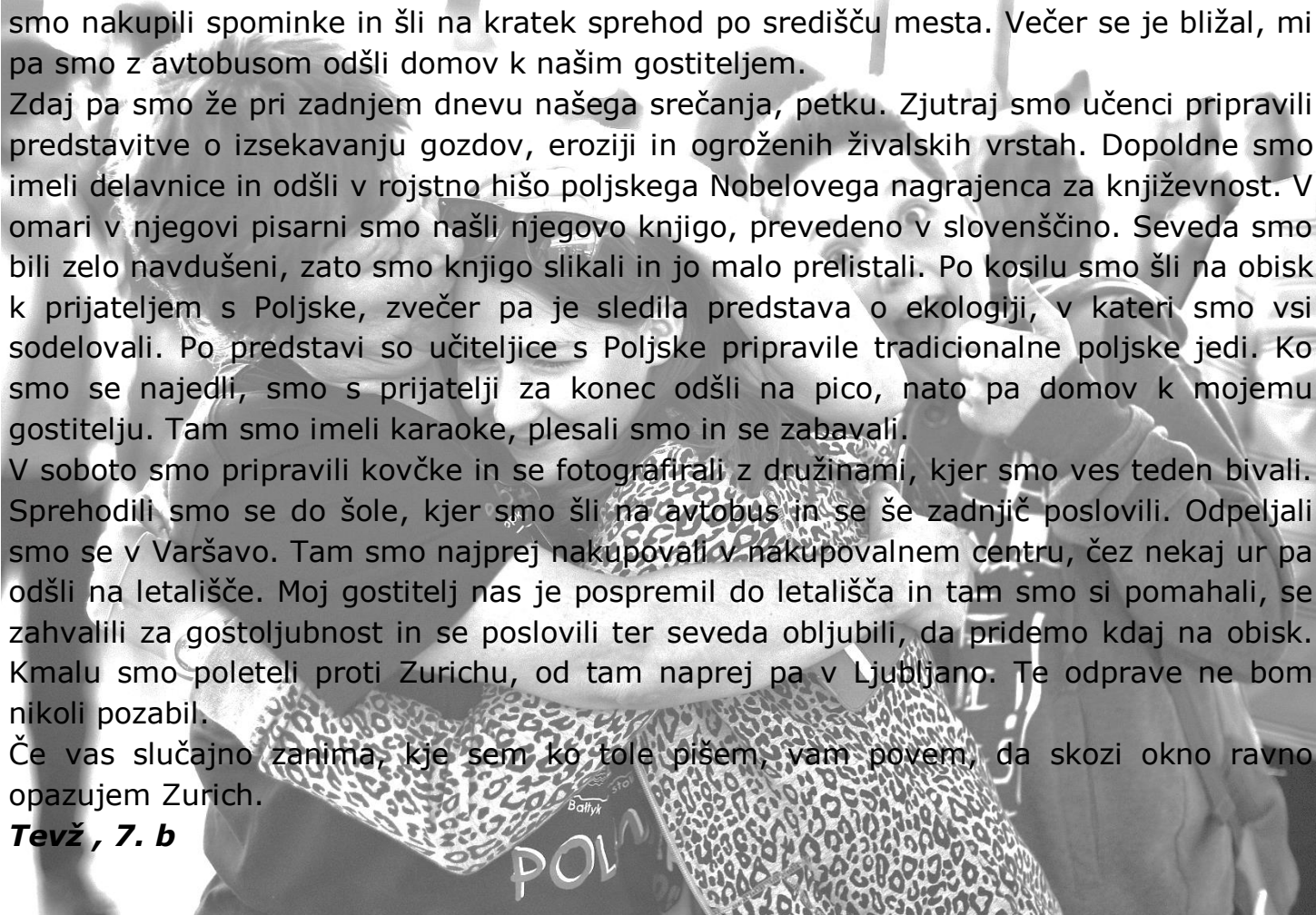
stal ogromen kip. Po kratkem sprehodu v parku smo prispeli k palači na vodi. Palača se tako imenuje, ker res stoji na otočku na manjšem jezeru. V palači smo si ogledovali slike, kipe in parket, saj je bil res vrhunsko narejen. Ta palača je bila letna rezidenca poljskega kralja, po navadi je kralj sem rad povabil umetnike in razne dostojanstvenike na sestanke. **Popoldne smo se odpravili do kraljeve palače. Opazovali smo velikanske slike in se sprehajali po kraljevih sobanah, vstopili smo tudi v takratni parlament. Slišali smo veliko novega, zelo zanimiva pa se mi je zdela zgodba iz 2. svetovne vojne. Ko so nemški bombniki bombardirali Varšavo, so bombardirali tudi stolp kraljeve palače. Ko je bomba zadela stolp in se je ta zrušil, se je ura ustavila ob 11.15 dopoldan. Kasneje, ko so Nemci nadzorovali celotno Poljsko in Varšavo, so se odločili, da uničijo vso kraljevo palačo. In tako se je tudi zgodilo. Po dolгих letih po koncu vojne so se Poljaki odločili, da palačo postavijo takšno, kakršna je bila prej. Vsak Poljak je veliko prispeval k temu, da smo se mi lahko sprehajali po palači in da vam jaz zdaj pišem to zgodbo. Ko so postavili še stolp, so se odločili, da bo ura spet začela delati, ko bo 11.15 dopoldan. S tem so hoteli pokazati, da gre za njih čas naprej. Ko smo z ogledom kraljeve palače zaključili, smo nakupili spominke in šli na kratek sprehod po središču mesta. Večer se je bližal, mi pa smo z avtobusom odšli domov k našim gostiteljem.**

Zdaj pa smo že pri zadnjem dnevu našega srečanja, petku. Zjutraj smo učenci pripravili predstavitev o izsekavanju gozdov, eroziji in ogroženih živalskih vrstah. Dopoldne smo imeli delavnice in odšli v rojstno hišo poljskega Nobelovega nagrajenca za književnost. V omari v njegovi pisarni smo našli njegovo knjigo, prevedeno v slovenščino. Seveda smo bili zelo navdušeni, zato smo knjigo slikali in jo malo prelistali. Po kosilu smo šli na obisk k prijateljem s Poljske, zvečer pa je sledila predstava o ekologiji, v kateri smo vsi sodelovali. Po predstavi so učiteljice s Poljske pripravile tradicionalne poljske jedi. Ko smo se najedli, smo s prijatelji za konec odšli na pico, nato pa domov k mojemu gostitelju. Tam smo imeli karaoke, plesali smo in se zabavali.

V soboto smo pripravili kovčke in se fotografirali z družinami, kjer smo ves teden bivali. Sprehodili smo se do šole, kjer smo šli na avtobus in se še zadnjič poslovili. Odpeljali smo se v Varšavo. Tam smo najprej nakupovali v nakupovalnem centru, čez nekaj ur pa odšli na letališče. Moj gostitelj nas je pospremil do letališča in tam smo si pomahali, se zahvalili za gostoljubnost in se poslovili ter seveda obljubili, da pridemo kdaj na obisk. Kmalu smo poleteli proti Zurichu, od tam naprej pa v Ljubljano. Te odprave ne bom nikoli pozabil.

Če vas slučajno zanima, kje sem ko tole pišem, vam povem, da skozi okno ravno opazujem Zurich.

Tevož , 7. b

DELO NA ŠOLSLEM VRTU

Vrt stoji na koncu šole, in sicer ob Bleiweisovi cesti. Ima 6 gredic, v njih pa so jagode, redkvice, rožmarin, krompir ... Ograjen je z ograjo in kar velik. Vanj se lahko pride skozi vrtna ali šolska vrata.

Prej je rasla tam samo trava in vrt je bil samo majhna trikotna gredica za tulipane, s katerimi smo se ukvarjali v petem razredu. Krožek vodita gospa naravoslovje in Bine, šolski hišnik.

Ko se je krožek začel, kamenje z gredic, da sploh posadili. Nato tako, kot je treba – zalivali, odstranjevali plevel ... Na koncu leta, ko bodo nekatere rastline že zrele, jih bomo pojedli, iz krompirja pa naredili pomfri. Poleg rastlin, ki se jih lahko poje, so tudi okrasne rastline, ki smo jih posadili po travniku med gredicami (marjetice, bodeča neža ...).

smo najprej pobirali smo lahko rastline smo jih oskrbovali

Na tem krožku se naučiš, kako delati z rastlinami pa tudi to, kako sploh narediti oziroma pripraviti prostor zanje. Jaz sem se tukaj naučil, da je potrebno rastline res negovati in da to zahteva veliko časa. Za krožek sem se odločil zaradi tega, ker imamo vrt tudi mi na Kokrici in tam mi znanje s krožka pride še kako prav.

Razlog za obiskovanje je tudi to, da so rastline nekoliko povezane s tem, kar hočem početi v življenju, z bodočo službo, delo na vrtu pa me tudi umiri in razvedri.

Dominik, 7. b

UČITELJE SMO IZSTRELILI V VESOLJE

Nekega dne, ko sem prišla v šolo, je bilo vse tako tiho in mirno, slišala sem samo svoje korake, kako odmevajo po hodniku. Ko sem se obrnila, sem na vratih zagledala majhen rumen listek, kjer je pisalo: Od tega dne dalje je pouk odpovedan – ZA VEDNO!
Podpis: ravnatelj

Mislila sem, da sanjam. To je bil najlepši trenutek mojega življenja! Ostala sem čisto brez besed in kmalu so iz mojih oči pritekale solze sreče. Začela sem poskakovati po šoli gor in dol.

Nenadoma pa je zazvonila budilka. O ne, saj sem vedela! Prelepo, da bi bilo res. Bile so samo sanje. Skočila sem iz postelje, se umila in odšla v šolo.

Na urniku smo imeli slovenščino, zgodovino, biologijo, angleščino, matematiko in kemijo. Vse je zelo dolgočasno, ampak kemija pa najbolj. Ta predmet je zgodovina šolskega leta. Lahko bi ga poimenovali z naslovom NAJBOLJ NEUMEN PREDMET NA SVETU. PREDLAGAMO, DA SE GA NIKOLI NE UČITE. Tako prekleto dolgočasen je.

Končno smo s sošolci dobili idejo. Zmešali smo pet kapljic krokodiljih solz, tri dlake belega samoroga, kremplje netopirja, petnajst kapljic zelene krvi in sok koprive. Napoj je bil skoraj popoln. Manjkala je le še kislina.

No ja, mogoče ni bila ravno pametna ideja. Iz epruvete se je začelo kaditi. Kar naenkrat je sobo vrglo v zrak. Pravzaprav celo šolo. Zaradi tega je postala ogromna, sluzasta zelena spužva. Učitelji so kričali na ves glas, ko so leteli proti neznanemu. Vsi učenci smo se veselili in proslavljali zadnji dan šole v zgodovini. Bilo je kot v mojih sanjah. Ampak ne za dolgo.

Nenadoma je k nam prišel zelo majhen in čuden možicelj. Bil je oblečen v policijsko uniformo in imel je tako frizuro, kot da bi ga ravnokar zadela ogromna petarda. V roki je držal prozorno čisto vrečko, v kateri je bila majhana steklenička. In v tej steklenički je bil na žalost naš napoj, s katerim smo šolo vrgli v zrak in učitelje poslali v vesolje.

» Oprostite, gospod, je kaj narobe?« je vprašala Cvetka. Zavladala je popolna tišina. Ogledoval si je našo šolo, nenadoma pa rekel: » Jaz sem gospod Lovro Govejamiš in vas bom aretiral. Zaradi uničenja posestva in obiska nezaželenih gostov na mojem planetu boste žal morali z mano.«

»Oh, oprostite, gospod Govejatečnoba, ampak verjetno je prišlo do nesporazuma. Vaši gostje so naši učitelji, ki smo jih namenoma poslali na planet SVOJ DOLGČAS DELI Z DRUGIMI. Zanimivo, kajne.

Napisal sem jim tudi pismo,« je povedal Marko in ga prebral.

Dragi učitelji!

Upam, da uživate na počitnicah nekje daleč, daleč stran, kjer lahko svoja bedna predavanja razlagate drug drugemu. Tako boste spoznali, da ste neskončno dolgočasni in da nas že leta mučite z nepotrebnimi stvarmi. Šele potem vas bomo spustili nazaj na Zemljo, drugače ne gre!

Lepo vas pozdravljam! Marko

»Le odnesite jim ga in jim povejte, naj nič ne skrbijo, koliko časa bodo ostali tam, ker jih bomo po petdesetih letih na našo žalost spet pustili nazaj. Verjetno,« je govoril Marko.

In gospod Lovro Govejamiš je odšel nazaj na svoj planet. Mi pa smo se še naprej zabavali. In za vedno smo imeli počitnice. To je bilo super. Glede šole smo se dogovorili tako, da ne bo več obstajala šola za učenje, ampak šola za zabavo. O, in tudi učitelji se imajo zdaj lepo. Svoj dolgčas so spremenili v manjši dolgčas in na tujem planetu so našli nove žrtve, ki jih bodo lahko nadlegovali.

No ja, saj sem vesela, da se imajo zdaj tudi oni dobro, ker smo jih mi vsa ta leta spravljali ob živce. Čeprav jih je bilo večinoma res težko poslušati, so znali biti občasno tudi zabavni. **Maša, 6. c**

MIGIMAL

Ker se popoldansko aktiviranje učencev s številnimi športi imenuje migiMAL, sta dva oboževalca gibanja tudi povedala bolj MAL☺ o teh brezplačnih uricah, kjer se pod vodstvom športne učiteljice Urše lahko spopadete s plezanjem, plavanjem, trampolinom, smučanjem, z rolanjem, orodno telovadbo ...

Pred migimalom

Flin: Živjo.

Eva: Oj.

Flin: Kam pa greš?

Eva: Na migimal.

Flin: Jaz tudi.

Eva: A so te starši prisilili?

Flin: Ja, na žalost.

Eva: Mene tudi. Beda.

Flin: Meni so rekli, da se premalo gibam.

Eva: Isto so rekli meni.

Flin: No, da vidiva, kaj je to.

Med migimalom

Urša: Danes bomo delali na bradlji.

Flin: Aua, ne maram bradlje.

Eva: Ha ha ha.

Urša: Sedaj pa bomo plezali po drogovich.

Eva: Avč, to pa peče!

Po migimalu

Flin: Sploh ni bilo tako slabo.

Eva: Prav imaš.

Flin: Izvedela sva, da migimal krepi zdravje.

Eva: Aha! Zato se imenuje migimal, ker malo migaš.

Flin: Jaz bom še drugim povedal za migimal.

Eva: Jaz tudi.

Flin: Adijo.

Eva: Se vidiva.

Eva, Flin, 6. c

DETEKTIVKA

»Alja!« se je zadrta mami . »Ja, prosim,« sem ji odvrnila zdolgočaseno. »Pelji Maja do šole.«

Pa ne že spet! Maj je sosedov pes, ki ga občasno vozimo na sprehode. »Reci Jašu,« sem ji glasneje odvrnila, da je kar odmevalo po hodniku. Aja, Jaša je moj leni mlajši brat, ki ne zna početi drugega kot igrati PSP. Mami mi je podala povodec, češ, gremo, zmigaj. Lenobno sem se pobrala s postelje. Na terasi me je pes že čakal. Lepo. Pripela sem ga in odkorakala. Poklicala

sem Ano, če bi mogoče šla z mano, a se ni oglasila.

Zakaj sem morala iti ravno do šole, itak jo gledam pet dni zapored. Pravzaprav bi lahko šla kam drugam, a drugih poti nisem poznala. Pes je mirno capljal pred mano in kdaj pa kdaj zalil kakšno rožo. Njegovo življenje je veliko zanimivejše od mojega, sem si mislila. Prebrala sem že na tone knjig, v katerih navadno deklice postane nekaj posebnega ali pa naredi nekaj neverjetnega. Iz mojega življenja bi iztisnili le za tri strani romana.

Maj je začel glasno lajati, da me je kar vrglo iz mojega sanjarjenja. Kaj??? Ta pes še nikoli (do tedaj) ni dal glasu od sebe, takrat pa ... Pognal se je naprej, najverjetneje proti šoli, ki je bila deset metrov proč. Povodca nisem mogla več držati. Spustila sem ga, da se je vlekel za njim.

Naenkrat sem došla. Vrata šole so bila razbita. Pa ne malo. V trenutku se pomislila, yes, mogoče je razbito še kaj in nam ne bo treba k pouku, nato pa sem ugotovila, da je priložnost, ki se mi ponuja, da postanem slavna detektivka. Detektivka Alja Lah. Kar dobro se sliši, kajne? V mojem življenju se bo končno začelo nekaj dogajati. Juhu!

Niti na misel mi ni prišlo, da bi klicala policijo. Ta primer sem morala rešiti sama. S tal sem za vsak slučaj pobrala košček stekla v obliki podala. Stopila sem. »Maj, Maj,« sem se zadrta. Nič. »Pes, takoj pridi sem!« Spet nič. »Majko, piškotek!« Takrat je vžgalo. Tekel je po pravokotnih ploščicah s tako hitrostjo kot prej v šolo. »Pridi, raziščiva ta primer, kuža,« sem dejala. Stekla sem v tajništvo, ceprav nisem bila prepričana, da lahko. Z odklepanjem vrat nisem imela težav, saj so bila razbita. Vdrla sem v sobo s kamerami in ugotovila, da z Majem nisva sama. Pravzaprav je to ugotovil pes. Nisem jaz kriva, da imajo tako izvrsten nos. V sobi je bil deček, po mojem mnenju iz tretjega razreda. Brisal je posnetke nadzorne kamere.

Posvetilo se mi je. Z žogo je razbil vhodna vrata, in ker seveda ni hotel, da bi mu ukazali poravnati škodo, je vse izbrisal. Mulc se je kar dobro spomnil. Pognal se je mimo mene. »Stoj,« se n se zadrta, pa me seveda ni poslušal. Maj ga je zgrabil za hlače, da je padel po tleh. V denarnici sem imela čisto slučajno ravnateljstvo vizitko, ki sem jo shranila od nekega projekta. Seveda sem ga poklicala in lahko si predstavljate, kaj je bilo potem. Pridrveli so otrokovi starši, bla bla ... Poravnati so morali vso škodo. Po pravici povedano, res ne bi bila rada v njegovi koži.

No, lahko si kar mislite kako je bilo z mojo detektivsko kariero. Takole: »Hvala, Alja.« In to je to.

Halo?! Kje je pa kakšna nagrada? Mogoče pohvala za trud? Če takole preživijo slavni detektivi, bog jim pomagaj. Mogoče bi morala še malo sanjariti. Veste, v sanjah je moč (samo ne pričakujte preveč). **Alja, 6. c**

ŠAH

Šah je strateška igra za dva igralca. Potrebujemo šahovnico (16 črnih, 16 belih) in 32 figur (16 različnih: kralj, dama, trdnjava, lovec, skakač, kmet). Šah se običajno igra s časovno omejitvijo. Prvo potezo ima vedno igralec z belimi figurami, igra pa se konča z matom, remijem, ko poteče čas ali pa ko se eden od igralcev preda. Šah je velikokrat po napaki opredeljen kot šport, kar pa uradno ni (verjetno zato, ker od igralca zahteva le premikanje ene roke). Šah domnevno izvira iz Indije in je nastal v šestem stoletju, najverjetneje kot posledica dolgčasa ☺

dva igralca. ter 32 figur (16 različnih: dama, trdnjava, kmet). Šah se običajno igra s časovno omejitvijo. Prvo potezo ima vedno igralec z belimi figurami, igra pa se konča z matom, remijem, ko poteče čas ali pa ko se eden od igralcev preda. Šah je velikokrat po napaki opredeljen kot šport, kar pa uradno ni (verjetno zato, ker od igralca zahteva le premikanje ene roke). Šah domnevno izvira iz Indije in je nastal v šestem stoletju, najverjetneje kot posledica dolgčasa ☺

Na izbirni predmet se je večina učencev vpisala, ker so pričakovali, da bo ta predmet zahteval najmanj truda, a jih je bila večina najverjetneje dokaj razočarana, ko so videli, kakšen je pravzaprav predmet, saj so morali reševati učne liste – tudi doma. No ja, na koncu najverjetneje niso obžalovali odločitve, saj je predmet večkrat odpadel kot pa ne. Ko smo učitelja vprašali, kaj je bil njegov cilj, ko je začel učiti šah, je rekel, da šah pripomore k mentalnemu in duhovnemu razvoju. To je hotel pokazati učencem, ampak iz mentalnega in duhovnega stanja učencev je razvidno, da se

mu načrti niso ravno izšli ☹️ To je opazil tudi sam in rekel, da s tako veliko skupino in s takim odnosom do predmeta, kot so ga imeli učenci, prav veliko tudi ne moreš doseči.

Vsaj nekaj učencev pa je vseeno razveseljevalo učitelja na skoraj vsakem krožku, saj so z največjim veseljem predstavljali tiste kmete in dame in lovce po šahovnici ☺ Lahko jih vidite na fotografijah.

Anja Š, 8. c

MEPI – MEDNARODNO PRIZNANJE ZA MLADE

»Kaj pa je to?«

Moja prva reakcija, ko mi je nasmejana učiteljica Dunja nekega dne med prosto uro povedala, da se je na naši šoli kar čez noč »vzpostavil« MEPI.

Izvedela sem, da je to nekaj res izvrstnega! Že pred davnimi leti si je to mednarodno priznanje za mlade izmislil mož angleške kraljice Elizabete (verjetno zato, ker mu je v zakonu dolgčas☺) in izvaja se na treh stopnjah, vsaka je malo zahtevnejša – mi smo zdaj opravljali bronasto, s katero lahko začneš pri 15 letih, v srednji šoli pa bomo lahko še srebrno in zlato.

Dejaven si na treh področjih: prostovoljstvo, nova veščina in pa šport (če so prej še z veseljem poslušale, so se ob tem moje prijateljice seveda nezadovoljno namrdnile). Pri vsakem od teh področij si zastaviš neki cilj, ki ga želiš doseči in ti predstavlja izziv, fino pa je, da si vse lahko izbereš sam, ni kot v šoli, kjer je vse že zabetonirano. Tri naloge od naštetih moraš opravljati po tri mesece skupaj, eno pa šest mesecev. Ampak najboljše od vsega pri MEPI-ju (to je v 90 % tudi razlog, da sem se prijavila v ta program) je končna odprava! Ja! Na koncu gremo z nahrbtniki pa šotori, spalkami in vsemi stvarmi, ki jih potrebuješ za preživetje, na dvodnevni pohod po slovenski obali! Pa kopali se bomo lahko v morju, če bo pa komu premrzlo, imamo pa še bazen zraven šotorov. Luksuz!

Na začetku se nas je navdušilo nad projektom skoraj 20, do konca pa smo vztrajali potem v manjši skupini – 8 junakov: Anamari, Sara, Miha, Janez, Jaša, Luka, Marko in moja malenkost. Na končni odpravi pa je bila zasedba celo mednarodna, saj je šel z nami Ugandčan Laban.

Na to odpravo se pripravljaš celo leto. Naučiš se tudi postaviti svoj šotor (moj je starejši

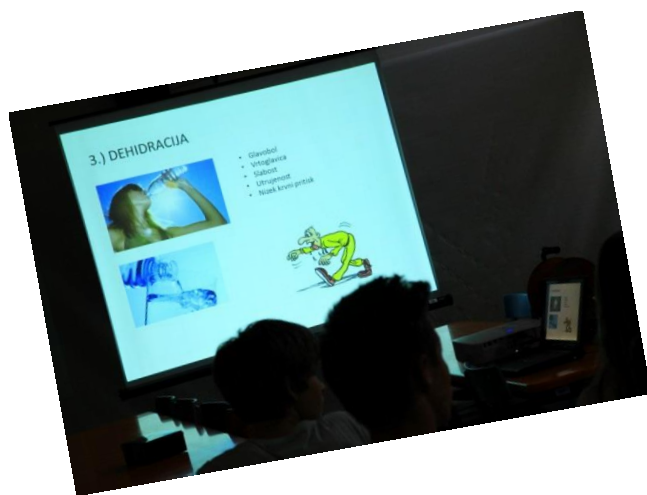

od mene, pa še nikoli do zdaj ni bil uporabljen). Naj

vas ne zavede, če na vrečki piše »postavljeno v štirih minutah«.

Ko ga boste sami postavljali, vam bo vzelo štirideset minut! Hoteli smo jih za vajo postaviti na vrhu šole, samo smo ugotovili, da tam ni primerna zemlja za zabijanje klinov. Zato smo jih postavili na hribčku zraven šole. Učitelj Mare res obvlada!

Poleg šotora smo se naučili določiti azimut, izmerili smo svoj parni korak, se šli nekaj družabnih iger, recimo ščit, preučevali zemljevide, imeli smo tečaj prve pomoči ... Potem smo si pred šolo skuhali

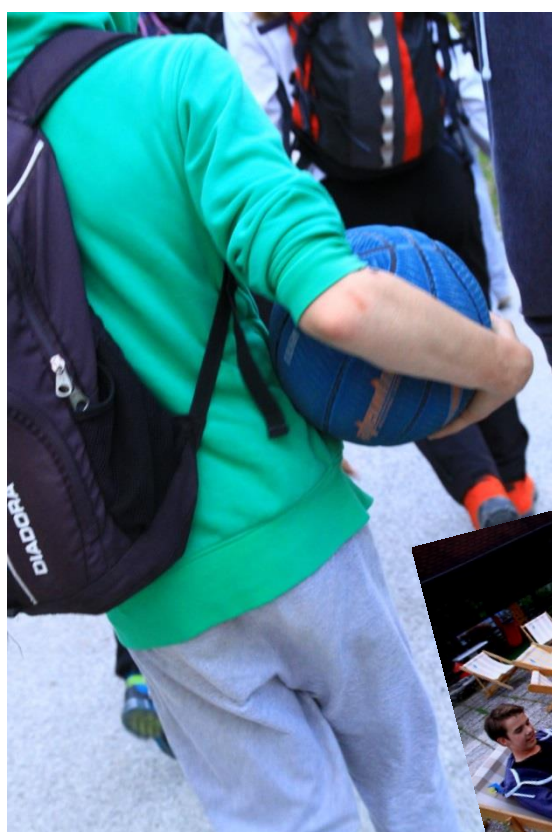

makarone (izkazalo se je, da smo izvrstni kuharji!), pri čemer so nas celo neke ženičke, ki so šle v šolsko telovadnico na jogo, radovedno opazovale in zdelo se jim je neznansko čudovito, da si najstniki tako samostojno sami skupaj kuhajo večerjo!

Enkrat popoldne smo se za trening spravili peš od šole do vrha Šmarjetne, pri čemer se je učiteljica Dunji skoraj snelo, Štern in Čelik sta jo spravila na rob živčnega zloma, ker sta kar naprej bezljala naprej in ju sploh nismo videli, kje sta.

Štern je pri tem ves čas buljil (kljub prepovedi telefonov!) v mobilni telefon in igral Subway Surfers ali pa odbijal košarkarsko žogo, ki jo je namesto nahrbtnika nosil s sabo, po pločniku ob obvoznici, na poti navzdol pa sta kar naenkrat z Lukom izginila in smo ju spodaj potem deset minut že v temi čakali, da sta prilomastila iz gozda – sta šla malo po svoje kljub zagroženosti smrtni kazni 😊

POSKUSNA ODPRAVA

Seveda smo imeli tudi poskusno odpravo, da smo videli, če vse obvladamo. Kot izvrstni hribolazci smo se iz Preddvora odpravili proti Bašlju in povzpeli na Sveti Lovrenc!

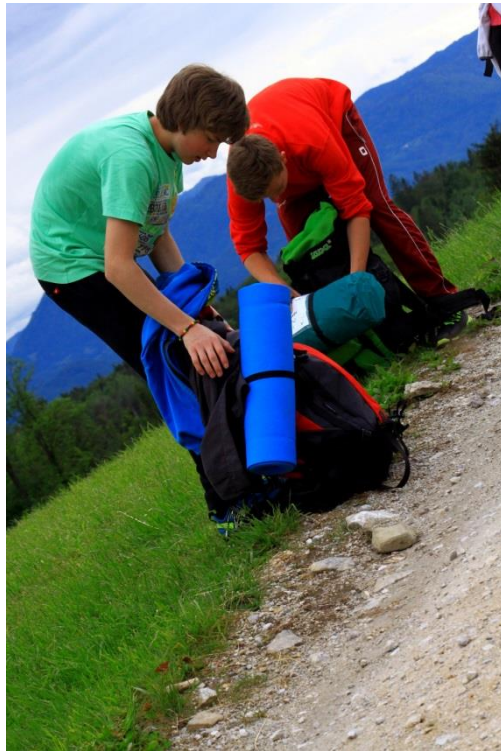
Potem pa smo se namestili

pred učiteljevim vikendom v Poveljah in na vrtu postavili svoje šotore. Mojega so seveda v veliki meri postavili in razstavili fantje (aja, to sem se še pozabila pritožiti, edina punca sem bila – Anamari, Sara, Stella, kam ste šle?), nato smo si skuhal

makarone, ki so bili skoraj tako zanič kot tisti pred šolo, fantje pa so odlomili palice in si nad ognjem spekli hrenovke. Ko je le-teh zmanjkalo, so si pa zažgali kruh.

Okoli devetih pa nas je s svojim obiskom počastil spoštovani gospod ravnatelj! (Na Twitterju ima vzdevek »Glihatelj«, dajte ga followat!)

Malo je poklepetal z nami, nam prinesel dve čokoladi (dvakrat ga dajte followat!), pomolil glavo v moj šotor ter se s svojim terencem odpeljal domov. Njegov prihod in odhod smo dokumentirali s približno petdesetimi fotkami.

Zvečer smo popili kotel čaja in se zabavali z vici. Dunja pa Mare sta carja!

Ponoči je deževalo. Štern pa Čelik sta imela premočljiv šotor – z mrežico za zračenje na vrhu! Revčka.

Zjutraj smo veselo vsi zmrznjeni pojedli juho za zajtrk, Dunja nam je pa čajček skuhala. Res je prijazna. Samo škoda da se ji ni, kot učitelju Maretu prejšnji dan, noter vsula cela kila sladkorja.

Potem pa veselo na potep! Aja, to sem pozabila povedati – ko smo tavalili po brezpotjih, je Janez našel eno zarjavelo, po vsej verjetnosti tisočkrat polulano šalco, obešena je bila

na enem kolu in imela je že približno dva tisoč petsto devetnajst črnih lukenj. In kaj je tip naredil? S to šalco je zajel vodo iz potoka in jo spil! Fuj! Potem je pa še meni ponudil, naj iz tega polulanega, umazanega, okuženega, plesnivega, črvivega lončka pijem! Uf!

Skratka, imel smo se prov fest!

Zasluge za to pa imata seveda izvrstna učitelja, super, ekstremno dobra, neverjetno pozorna in čudovita učitelja Dunja Jezeršek in Marko Kern (tole gre skozi cenzuro in rekla sta, da ju moramo ful hvalit, da bosta dobila povišico☺ – ampak v resnici sta faci!).

POLEG ODPRAV SMO BILI TOREJ DEJAVNI ŠE NA TREH PODROČJIH ...

PROSTOVOLJSTVO

Kaj vse lahko počneš: pomagaš ostarelim, invalidom, sosedom, ki česa ne zmorejo. Inštruiraš sošolce, delaš v zavetišču za živali ... To, da nekomu pomagaš, je res lepa izkušnja, ki pravzaprav več da tebi kot osebi, ki ji pomagaš. Ogromno se naučiš in začneš razmišljati čisto drugače.

ALICA

Jaz zelo rada karkoli razlagam (to predvsem vejo moji sošolci – če česa ne razumejo, jim z veseljem razložim, in ko dojamejo, ne vem, kdo je bolj vesel, jaz ali oni). No, tu sem prišla na svoj račun. Za prostovoljstvo sem si izbrala inštrukcije. Nikolo iz šestega razreda sem učila angleščino (ki se je pogosto spremenila na primer v slovenščino, matematiko, biologijo itd.).

Prav fajn sva se imela. Dobivala sva se ob četrtkih na preduri, Nikola je bil vesten, ni lenoba kot večina, res se je hotel česa naučiti. In rezultat je bil dober.

Pa to ni bilo samo učenje, da se ne bi kdo ustrašil, sva se tudi pogovarjala o drugih rečeh.

Skratka, tole prostovoljstvo sem opravljala z velikim veseljem.

ANAMARI

Pri prostovoljstvu sem pomagala učitelju Maretu pri jutranjem varstvu otrok in poskušala pridobiti njihov zaupanje ter zgraditi z njimi prijateljski odnos – no, to pa mi je več kot dobro uspelo. Na začetku sem bila še malo zadržana, saj otrok nisem

poznala dobro, a po nekaj partijah igre človek, ne jezi se, se je to spremenilo v sproščeno igro. Zgodnje vstajanje se je izplačalo!

JAŠA

Pri prostovoljnem delu sem inštruiral angleščino učenko iz 6. razreda. Učila sva se dvakrat tedensko, cilj pa je bil, da izboljšava njeno znanje angleškega jezika. Je bilo kar zabavno☺

NOVA VEŠČINA

To pomeni, da se moraš lotiti nečesa novega – to je pomembno tudi za nadaljnje življenje, saj je treba ohraniti veselje do znanja, učenja, spoznavanja novih stvari, drugače zarjaviš☺ Lahko se začneš učiti nov tuji jezik, lahko štrikaš, kvačkaš, plešeš, šraufaš motorje, se spopadeš s kakim inštrumentom ...

ALICA

A ste že slišali za plezanje po tkanini? No, moj cilj je bil naučiti se osnov te umetnosti. Ampak ker verjamem, da se 95 % ljudi, ki to berete, sprašuje, kaj za vruga to je, naj vam pojasnim.

To je ena taka vrsta umetnosti/športa, pri katerem se kot pripomoček uporablja tkanina, ki je razprostrta od vrha dvorane pa do tal (približno deset metrov). To tkanino se da lahko na dva dela.

Pred plezanjem si v roke vtreš eno rumeno smolo, da ti tkanina ne drsi (razen če pač hočeš tvegati življenje). Potem se najprej naučiš »vojaški« korak. Pač način, kako splezaš do vrha dvorane. Ko pa znaš vojaškega in osnovnega (ena druga vrsta tega koraka), pa se lotiš »ključa« ter nekih podobnih elementov – in takrat se začne zabava! Dobesedno plešeš po tkanini (če si še vedno ne znaš zamišljati tkanine, si predstavljaj, da je od tal do stropa napeljan tak mehak štrik, ki se lahko da na pol).

Plešeš po tkanini, uživaš, delaš akrobatske trike, tudi kakšen bandži džamping se najde vmes ... Haha, prav hudo je!

Kasneje sledijo tudi predstave pa nastopi, ampak najboljše je, da smo mi tam in se imamo fajn in tam izživimo svojo ustvarjalnost! Branko (trener) je pa tudi faca!

ANAMARI

Izbrala sem si folkloro. Cilj pri folklori sem tako kot pri prostovoljstvu uspešno opravila. Naučila sem se štiri nove splete in tako bom poleti odlično plesala na Šobcu. Vaje smo imeli vsak petek ob osmih zvečer po dve uri in ozračje se je vedno segrelo do rdečih lic, mokrih majic ter žejnih ust. Nekajkrat pa mi je bilo prav težko iti, saj je bilo na vrsti petje, ki pa na žalost ni ravno moja močna stran.

REKREATIVNI ŠPORT

Ker večino časa presedimo za računalniki ali se valjamo po kavču, je super, da nam je izziv neko miganje, ki pa ni tekmovalno usmerjeno – gre le za to, da se redno ukvarjamo s kakršnim koli gibanjem in smo tako več na zraku, malo zašvicamo in pridelamo kakšno mišico.

ALICA

No, tega kar sem si izbrala za šport, pa sprva nisem preveč marala. Resnično mi je bil šport zato izziv. Preteči tek trojk (12,5 kilometrov) v manj kot uri in pol! Našo trojko sta poleg mene sestavljala še Jaša (totalen športnik) in naš ljubi ravnatelj. Ja, prav ste slišali! Na teku trojk sem tekla z ravnateljem (če je tuki še

kakšen osebek, ki še ne followa Glihatelja na Twitterju, naj to takoj popravi). In prav slednji ima zasluge naš končni čas, khm☺ Veste, kako se je imenovala naša trojka? »Ravnatelja sprehajava«! No, boljšega imena ne bi mogli dobiti, samo to bom rekla! ☺

Ko pa sem trenirala za to (eden izmed treningov je bil Mali kraški maraton – deset kilometrov), sem ugotovila, da tek sploh ni tako gnil, kakor sem prej mislila. Če verjamete ali ne, zdaj kljub svoji prejšnji mržnji do teka z veseljem malo laufam, morda s psi, s prijatelji, skratka, to mi je postalo užitek!

ANAMARI

Pri športu sem si zadala pridobiti telesno kondicijo in preteči tek trojk (3 km) v manj kot 18-ih minutah, a mi to ni uspelo najbolje. Resno sem morala potruditi, da sem se vsakokrat spravila v superge in počasi odjamrala teč – zdaj mi je žal, ker nisem v to vložila več truda in zanimanja. Pri teku trojk pa bi po mojem mnenju lahko tekle bolje in pridobile kakšno minutko. Tek je bil zame torej pravi izziv, kar pa je tudi bistvo MEPI-ja – da si zastaviš cilje, ki niso z lahkoto dosegljivi, ampak se moraš zanje potruditi.

JAŠA

Tudi jaz sem si za šport izbral vzdržljivostni tek, treniral sem enkrat ali dvakrat na teden, kakšen teden pa tudi nikoli. Potem sem šel na tek trojk v Ljubljani – 12.5 km. Tekel sem v trojki z gospodom Žitnikom in Alico Rogelj – ona je že opisala, kako smo se namatrali☺

Končna odprava ali MI GREMO PA NA MORJE

»Čevlji, hlače, spalka, šotor, sendviči, makaroni, kompas, lonček, sok, vod...«

»Alica, pridi, no, da te ne bodo čakali ...«

»Ja, ja, samo še majico vzamem ...!«

Bila je nedelja ob pol devetih zjutraj in pripravljala sem se na odhod na ... Morje! Glavno MEPI-odpravo! Tega sem se res veselila! Dvodnevno preživetje v naravi, pa še ob morju!

Ampak seveda se mi je svinjsko mudilo. Res ne vem zakaj, ampak prav pri vsaki stvari, ki je povezana z MEPI-jem, sem pozna. Tako sem tudi tokrat hitela in seveda pol stvari pozabila doma. Med drugim sem naredila tudi strateško napako – pozabila sem čokolado! (To sem morala res nujno povedati, ker če se boste kadar koli odpravljali na tak pohod, obvezno vzemite približno trikrat več cukra s sabo, kot je priporočen dnevni vnos za vašo starost, ker tu ga res potrebuješ – jaz sem bila po odpravi čisto crknjena.)

»Evo me, že grem ...«

Ker smo bili na Krasu, me je oči zapeljal do izvoza z avtoceste v Senožečah, kjer me je pričakal šolski kombi s svojimi nasmejanimi prebivalci, med katerimi je bil tudi Laban iz Ugande. No, okrog devetih smo se potem odpeljali na železniško v Koper.

»No, kdo bo zdaj nesel moj šotor?«

Fantje me ignorirajo. Kavalirji!

»Jaz ga ne morem, no!«

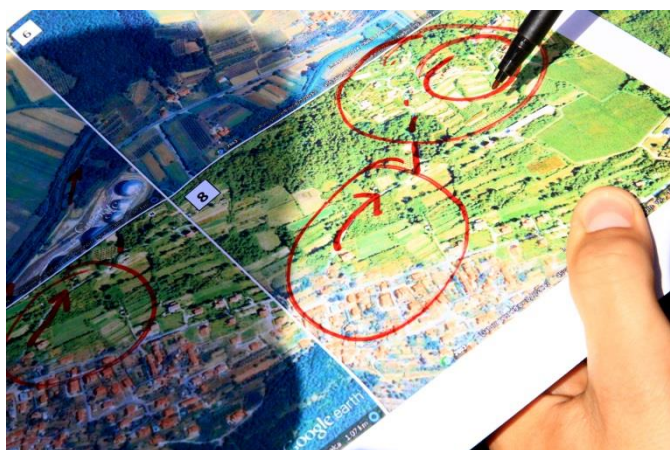
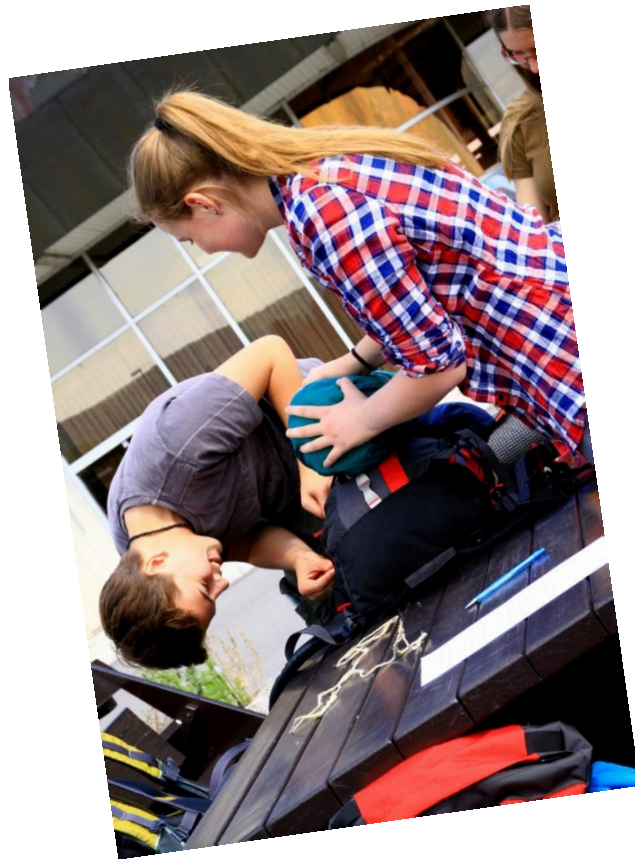
Sliši se godrnjanje.

»Saj jaz bi ga, ampak imam že svojega za naju s Čelikom, pa ...«

»Ja, saj vem, Jaša, da ti ne, pa ti maš še vso posodo ...«

Pogled se mi zapiči v Čelika.

Po malo daljšem prijaznem, vljudnem pogovoru so mi fantje le izkazali toliko prijaznosti, da so mi dekliški šotor navezali na moj nahrbtnik. Samo problem je nastal, ker moj šotor ni imel nobenih štrikov, tako da smo ga z navadnimi vrvicami navezali nekje na sredo (po pol ure sem morala nato vse razdreti in še enkrat navezati).

Naša odprava se je začela! Hodili smo v dveh skupinah po 4; v prvi so bili Janez, Miha, Sara in Laban, v drugi pa Anamari, Luka, Jaša in jaz.

Najprej smo hodili po eni taki dolgi potki in kolesarji so šibali okrog nas. Sprožili smo obsežno debato o tem, kako bi bilo, če bi za ovinkom (ki jih je bilo na tej potki bore malo) zagledali 4 kolesa in na vsakem kolesu bi pisalo bodisi Alica, bodisi Anamari, bodisi Čelik, ali pa Jaša. Nato je mimo nas prihrumel motor in naše sanje so postale višjeleteče.

Z Anči sva začeli razpredati o učinkih aminokislin in kasneje o sladkorju – od kje izvira in zakaj tako velika raven sladkorne bolezni, koliko sladkorja je v določenem izdelku, zgražali sva se tudi nad bebcom, ki se je pritožil, ko je čokolino fasal malo manjši odstotek sladkorja (samo okrog 50 %)!

Nato smo se šli izgubit. Res je bilo zabavno! Med drugim smo gazili skozi travo moje višine in se plazili pod vlakom. Pod stoječim vlakom smo se plazili!

Ravno nekaj popravim na nahrbtniku, ko vidim Jaša, kako leži pod lokomotivo in se mi reži!! Skoraj me je kap! Ampak potem sem šla tudi jaz po njegovih stopinjah, saj se mi ni dalo hoditi še dva kilometra okoli. Sicer smo čez 20 minut

pogruntali, da obstaja en tak most, kjer bi bili na drugi strani v desetih minuta, ampak plaziti se okoli vlakov je bilo ja bolj zanimivo!

Potem je prišel »kompas time«. Bili smo sila ponosni, da smo se pravilno orientirali in uspešno prišli v Hrvatine. Tam mi je en prijazen star mož dotočil vodo v steklenico.

Pot se je vila okoli in okoli in vsi smo bili že precej utrujeni. Res sem si že želela pojesti makarone ... No, potem pa je sledila pavzica, če se ne motim, v Premančanu; tam je Čelik približno pol ure vlekel debato z dvema starejšima občanoma o poteku naše poti – mi bi se morali vzpeti še na Cerej in šele potem na Debeli rtič, ampak gospa nas je začela prepričevati, da je to brez veze in nam povedala za bližnjico, s katero smo prihranili dobrih deset minut (sam ne povedati Maretu). Med to pavzico sem se končno lahko spočila – navsezadnje smo po super soncu (s tisoč petsto sončnimi izbruhi na sekundo, če mene vprašate) hodili že več ur. Ulegla sem se na cesto, kolikor mi je to

gigantski nahrbtnik sploh dopuščal, in se ozirala na okoli sebe, če bi slučajno zagledala kako drevo, ki bi mi velikodušno odstopilo nekaj češenj (kasneje na poti sem ga celo našla).

Na poti smo srečal še učitelja Mareta, ki nam je sledil na kolesu, in bili smo že res pri koncu, navsezadnje smo prehodili že dvajset kilometrov!

Cilj! Končno! Makaroni!

Potem smo se šli pa kopat ☺.

Pa Laban se je tudi namakal z nami, menda ga je pri njegovih 10 letih plavati naučila Dunja, ko je bila prostovoljka v njegovi vasi!

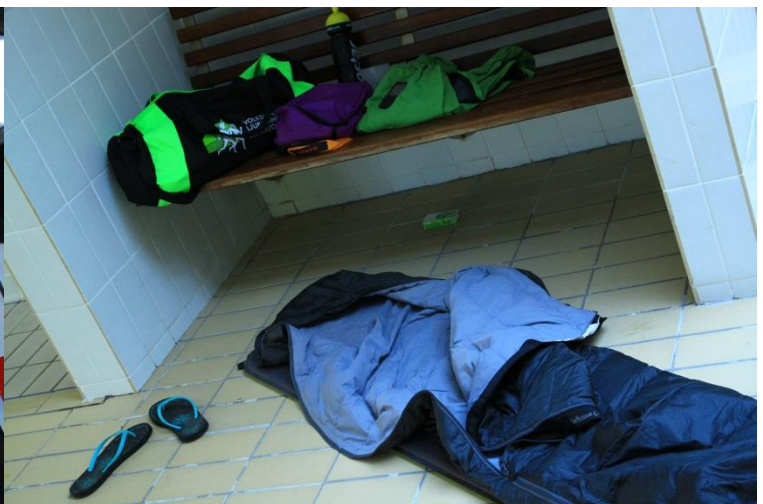

Nato smo se izkrkali in postavili šotore. Nam, puncam, je pomagal Laban.

Kasneje je prišla še učiteljica s kolesom in ekstra lahkim šotorom, ki pa ga potem sploh ni postavila! Ona je šla lepo noter k praznemu bazenu spat na toplo! Pa tak lep, lahek šotor! Ne pa moj, z maso enako masi črne luknje. Tudi učitelju Maretu se tokrat ni ljubilo postavljati prenosne hiše,

čprav je zagret tabornik, zalegel je kar v kombiju. Edini robinzoni smo bili torej mladi mepijevci.

Ko sem se naplezala (tam so imeli TRI plezalne stene – Debeli rtič rulz!!!!!!), smo skuhali makarone. Pribor sem pozabila doma, Jaša pa je bil prijazen in mi je posodil žlico – prijaznost sem vrnila s pomivanjem posode.

Ves čas smo se imeli fajn! Pa kartico smo napisali na šolo. Jaz sem sestavila besedilo, in sicer v verzih. Ta pesem je narejena po vzoru Jenkove Po slovesu:

Nebo razjasnilo se je,
sonce posijalo je;
veter oblake je razpihal,
z rožnato nebo poflikal.

A to ni ne nebo,
veter, sonce in oblak,
to šarm je ljubezni,
v življenju najpomembnejši korak.

(Komentar učiteljice za poezijo je bil: Madona, tis pa res zalublena☺)

Dobili smo tudi partizanska imena, prosto po Smrkcih: Jaša je bil najprej Lepi, ker pa tega ni maral, je postal Vzorni, Sara je bila Lepa, Anamari Neni (a.k.a. nanny), Miha je

bil Kuhar, Janez Čvrsti, Luka Navigator, meni pa so vzeli prvo polovico imena in ji dodali vesoljsko končnico, ker ves čas bluzim o zvezdah – Alien. Boljšega ne bi mogla dobiti! ☺

Po večerji smo šli pa vsi igrati fuzbal! Laban nam je naredil žogo iz plastičnih vrečk, kot jih delajo pri njih v Ugandi otroci, ker si ne morejo kupiti pravih žog. Igra je trajala samo kakih pet minut, saj sta se Dunja in Miha zapodila za žogo in

Miha je učiteljico za kazen (maščevanje za vse muke pri urah slovenščine☺) uspel butniti v zid. Ni bilo preveč smešno, saj se je kar nekaj časa zvijala od bolečin, ker ji je Miha uspel poškodovati levo ramo, edini še zdravi sklep v njenem skeletu, kot je razložila.

Ko si je malo opomogla, smo šli pred spanjem še na sprehod do morja. Prav lepo se je bilo sprehajati po pomolih, loviti rakovice in se iti »svetilnik«, spat smo šli pa šele po polnoči.

Tako se je zaključil prvi dan.

Za drugega bo pa kdo drug napisal, meni se ne da več.

Hecam se ☺

Drugi dan sem zgodaj vstala in se šla z Labanom potepat. Prav lušno angleščino govori, podobno kot moj oči☺. Splezala sva na zelo visoko drevo, ki se je nagibalo čez navpično visoko steno – če bi padla, bi lahko jamrala podobno kot učiteljica ali pa še malo bolj☺. Laban je splezal celo na najtanjše vejice, da je naredil fotko – sem raje kar stran gledala.

Pospravili smo šotore in pripravili zajtrk. Večina je jedla še od prejšnjega dne fino stenstane hrenovke, jaz pa sem se jim že zaradi vegetarijanskih nagnjenj odpovedala. Potem smo se tri leta se odpravljali, in ko smo si nahrbtnike z vso prtljago naložili spet na rame, smo imeli občutek, da ne bomo zdržali pet korakov! Kakšen muskelfiber! Oooo, še zdaj mi gre na jetra (pljuča, ledvice, želodec, možgane, na vse), če pogledam tisti težak šotor. Bodoči mepijevci – res si obvezno omislite en lahek šotor!

Drgače je bilo pa carsko, celo pot smo se veselo pogovarjali, Labana smo naučili Kuža pazi, slovensko himno in pa nekaj slovenskih kletvic, on pa nas ugandskih ☺ V kombiju nazaj grede so vsi pospali, samo jaz sem bila naspidirana! Alien, res! Še enkrat moje mnenje o MEPI-ju:

To je res ena super zadeva, res se priključite! Srečno!

Alica, 9. a

SHEMA ŠOLSKEGA SADJA IN ZELENJEVE NA NAŠI ŠOLI

Letos imamo na naši šoli prvič projekt Shema šolskega sadja in zelenjave, ki spada v projekt Evropske Unije. Ta projekt mi je zelo všeč, saj med glavnim odmorom dobimo sveže sadje, ki pa je pridelano na ekološki način. Do zdaj mi je bilo všeč vse, kar smo dobili. In dobili smo jabolka, hruške, mandarine, korenje... Zanimivo pa je bilo, ko smo dobili lešnike. Ti so bili zelo dobri, vendar so imele čistilke polne roke dela saj so bili lešniki raztreseni po vsej šoli. Všeč mi je tudi neke vrste stojnica, na kateri je v sredah, med glavnim odmorom sadje. Komaj čakam, da vidim katero sadje bomo dobili sedaj v spomladanskem mesecu. Verjetno bi vsi radi jagode, češnje, breskve... No, mogoče pa bomo to tudi dobili. Pustimo se presenetiti. V vsakem primeru pa bo sadje, ki ga bomo dobili okusno in zdravo. Prav to pa nam ta projekt tudi hoče povedati. Sadje in zelenjava sta okusna in zdrava hkrati.

